

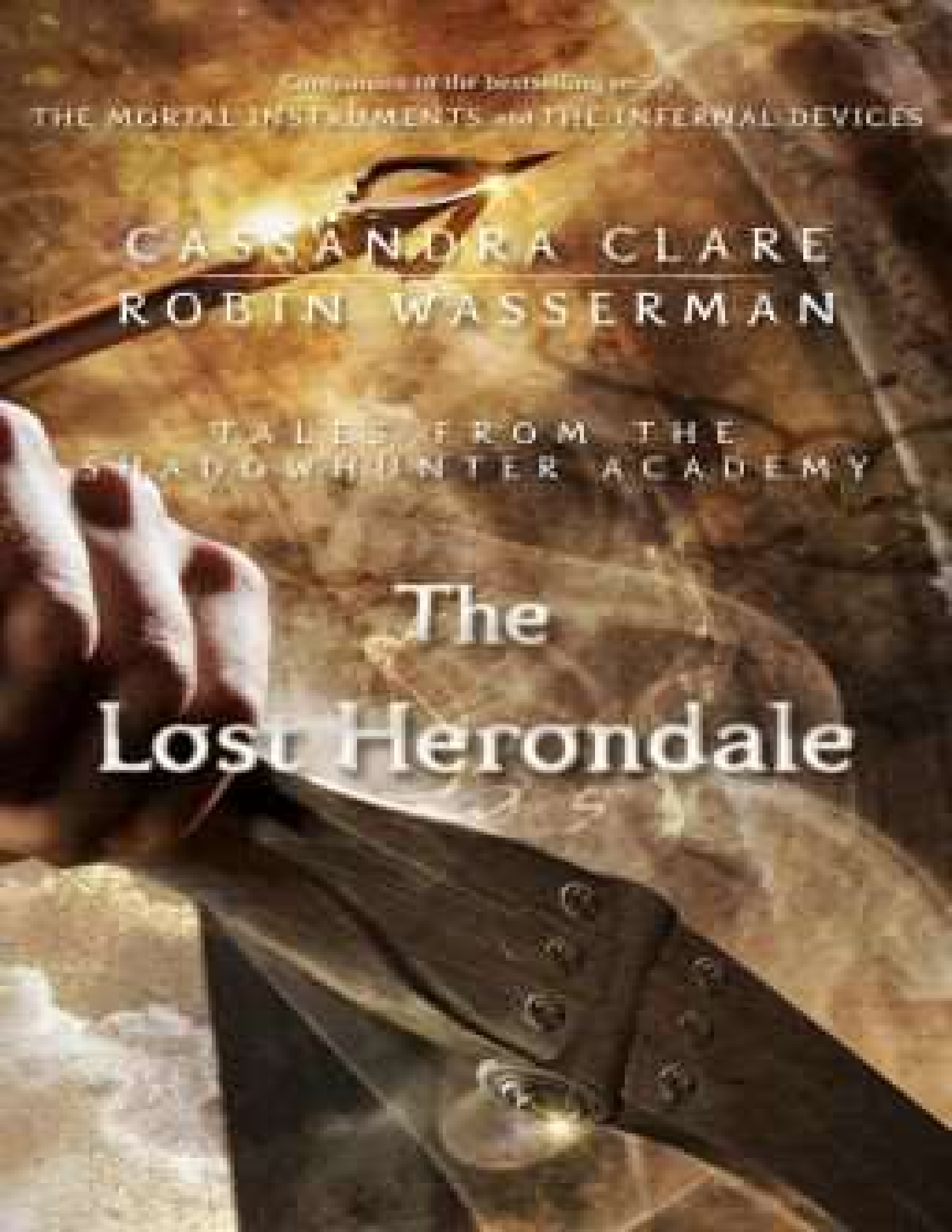
Continues in the Deathly Hallows series

THE MORTAL INSTRUMENTS AND THE INFERNAL DEVICES

CASSANDRA CLARE
ROBIN WASSERMAN

TALES FROM THE
SHADOWHUNTER ACADEMY

The Lost Herondale

Mục lục

[#1](#)

[#2](#)

[#3](#)

[#4](#)

[# 5](#)

[#6](#)

[#7](#)

[#8](#)

[#9](#)

[#10](#)

[#11](#)

[#12](#)

[#13](#)

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#1

Đã khoảng một thời gian, không lâu trước đó, kể từ khi Simon Lewis được thuyết phục rằng tất cả những giáo viên trong phòng tập gym đều là những con quỷ trốn thoát từ địa ngục, tự nuôi dưỡng bản thân bằng sự đau khổ của những người trẻ tuổi.

Cậu gần như không biết rằng cậu đã đúng.

Học viện Thợ Săn Bóng Tối không có phòng tập gym, cũng không hẳn. Và huấn luyện viên thể chất của cậu, Delaney Scarsbury không giống một con quỷ bằng một Thợ Săn Bóng Tối, người mà có thể nghĩ tới việc chặt bay đầu của một con quái vật nhiều đầu từ Địa Ngục bằng những chuyển động uyển chuyển sẽ là một buổi tối thứ Bảy lí tưởng - nhưng theo Simon biết được thì việc này đòi hỏi nhiều tính chuyên môn.

"Lewis!" - Scarsbury hét lên, nhìn thoáng qua Simon đang nằm bẹp trên mặt đất và cố gắng chống đẩy thêm cái nữa. "Cậu đang chờ cái gì vậy? Một lời mời?"

Chân của Scarsbury to như một cái thân cây, và bắp tay của ông ta to một cách đáng sợ. Ít nhất cũng có sự khác biệt giữa Thợ Săn Bóng Tối và giáo viên tập gym người thường của Simon, hầu hết bọn họ đều không mang theo cái túi đầy khoai tây chiên. Hơn nữa, không một giáo viên tập gym nào của Simon đeo một cái bịt mắt hay mang theo một thanh kiếm có khắc chữ rune và được ban phước bởi thiên thần.

Nhưng trong tất cả những thứ kể trên thì Scarsbury chính xác là người như vậy.

"Mọi người nhìn cậu Lewis kìa!" ông ta nói những người còn lại của lớp. Simon đẩy mình lên khỏi tấm ván đang lung lay và sẵn sàng để bụng mình không đập phịch xuống lớp bụi. Và một lần nữa "Người anh hùng của chúng ta có lẽ vừa đánh bại cánh tay nhũn như mì của cậu ấy."

Chỉ có một người cất lên tiếng cười vui vẻ. Simon nhận ra tiếng cười khúc khích đặc biệt của Jon Cartwright, đứa con cả của một gia đình Thợ Săn Bóng Tối ưu tú.(như cậu ta từng kể). Jon tin rằng cậu ta được sinh ra trong sự vĩ đại và dường như đặc biệt bị kích thích khi thấy Simon - một người thường bất hạnh - phải xoay sở để đến đây. Jon đương nhiên là một trong những người đầu tiên gọi cậu là 'người anh hùng của chúng ta'. Và giống như tất cả những giáo viên tập gym độc ác trước, Scarsbury rất vui vẻ khi đi theo trào lưu con nít ấy.

Học viện Thợ Săn Bóng Tối có hai khoá học, một là cho những đứa trẻ Thợ Săn Bóng Tối được lớn lên trong thế giới này và mang dòng máu định sẵn họ sẽ chiến đấu với quỷ, và một khoá để dành cho người thường, người không có nguồn gốc, không mang gen di truyền, người phải cố gắng theo kịp. Họ dành hầu hết một ngày để chia lớp, người thường học những môn võ thuật cơ bản và ghi nhớ những điểm tinh tế của Hiệp ước Nephilim, những Thợ Săn Bóng Đêm tập trung hơn vào những kỹ năng chuyên nghiệp, tung hứng ném những ngôi sao, học về Chthonian, vẽ lên mình chữ rune để có những ưu thế đáng ghét và ai biết còn cái gì nữa (Simon vẫn mong đâu đó trong cuốn sách Thợ Săn Bóng Tối là bí mật kìm chặt của cái chết của Vulcan(Thần lửa) . Sau tất cả, người hướng dẫn của cậu luôn nhắc nhở họ rằng: Tất cả những câu chuyện đều là thật). Nhưng hai khoá học bắt đầu mỗi ngày cùng nhau. Tất cả học sinh, không kể thiếu kinh nghiệm hay tài giỏi, phải báo cáo lĩnh vực tập luyện khi bình minh bằng hàng tiếng đồng hồ mệt mỏi cho bài luyện tập dẻo dai. Chia chỗ đứng, Simon nghĩ, những cơ bắp bướng bỉnh của cậu từ chối phình ra. Các cậu phải cùng nhau tập bài hít đất.

Khi cậu nói với mẹ rằng cậu muốn đi học ở Học viện Quân đội để có thể cứng rắn hơn, bà đã nhìn cậu bằng ánh mắt lạ lùng.(Nhưng không lạ bằng việc cậu nói cậu sẽ học tại Học viện chiến đấu với quỷ rồi cậu có thể uống nước từ Cốc Thánh, Tiến cấp thành Thợ Săn Bóng Tối và có thể nhớ lại quá khứ đã bị đánh cắp ở dưới địa ngục, nhưng sắp thôi) . Cái nhìn ấy như thể nói rằng: Con trai của mình, Simon Lewis, muốn sống một cuộc sống phải chống đỡ một trăm cái trước bữa sáng?

Cậu biết điều đó, bởi cậu khá hiểu mẹ mình, và cũng bởi vì khi mẹ lấy lại khả năng nói, bà đã nói : "Con trai của mình, Simon Lewis, muốn sống một cuộc sống phải chống đỡ một trăm cái trước bữa sáng?" Sau đó bà trêu rằng cậu có bị một sinh vật độc ác chiếm hữu không và cậu giả vờ cười, cố gắng lờ đi những cái tua của kí ức từ một cuộc đời khác, cuộc sống thực của cậu. Cái kí ức mà khi cậu biến đổi thành ma cà rồng và mẹ của cậu đã gọi cậu là quái vật và đuổi cậu ra khỏi nhà. Đôi khi Simon nghĩ rằng cậu có thể làm tất cả mọi thứ để nhớ lại quá khứ đã bị đánh cắp khỏi cậu - nhưng một vài khoảnh khắc cậu tự hỏi liệu có tốt hơn khi một số việc bị quên đi.

Scarsbury, đòi hỏi hơn tất cả những trung sĩ nghiêm khắc nhất, bắt người dưới quyền ông ta phải chống đỡ hai trăm cái mỗi sáng... nhưng ít nhất là ông ta cho họ ăn bữa sáng trước.

Sau chống đỡ là chạy đua. Sau chạy đua là đấu kiếm. Và sau đấu kiếm là -

"Sau cậu, người hùng ạ." Jon chế nhạo, bắn Simon với viên đạn đầu tiên ở tường trèo "có thể nếu chúng tôi cho cậu bắt đầu trước thì chúng tôi đã không phải chờ quá lâu để đợi cậu bắt kịp"

Simon đã quá mệt mỏi để quay lại thể hiện thái độ cáu kỉnh. Và hoàn toàn kiệt sức để bám tường và trèo lên, lúc đó khoảng cách giữa những móm đã trở nên bất khả thi để với lấy trong một thời gian ngắn. Ít nhất cậu

cũng có thể trèo lên vài feet, và sau đó dừng lại để những bắp thịt đang gào thét của cậu nghỉ ngơi. Từng người một, những học sinh khác dần leo vượt qua cậu, không một ai trông có vẻ hụt hơi.

"Trở thành một người hùng đi, Simon" Simon lăm bắm một cách cay đắng, nhớ cuộc sống mà Magnus Bane đấng đấng theo đuôi cậu trong buổi gặp mặt đầu tiên của họ - hay ít nhất câu đầu tiên cậu nhớ được "Hãy đi phiêu lưu đi Simon. Hoặc biến cuộc sống của cậu thành lớp gym dài khổ sở, Simon."

"Anh bạn, cậu lại nói chuyện một mình nữa rồi" George Lovelace, bạn cùng phòng và người bạn thực sự duy nhất của Simon ở Học viện, nâng người lên bên cạnh Simon " Cậu mất tập trung?"

"Tớ đang tự nói chuyện với bản thân mình chứ không phải với người ngoài hành tinh" Simon nói rõ "Vẫn bình thường, lần cuối tớ kiểm tra"

"Không, ý tớ là - " George nghiêng đầu về phía ngón tay đấm mồ hôi của Simon, đã trở nên nhợt nhạt với nỗ lực giữ trọng lượng cho cả cơ thể cậu "Cậu đang nắm chặt sức bám*"

*[grip: sự cầm chặt, sự nắm chặt, sự ôm chặt (Nguồn: rung.vn)]

" À ừ, tớ còn nhiều sức lắm" Simon nói " Tớ chỉ nhường cho các cậu đi trước thôi. Tớ đoán trong cuộc chiến thì người áo đỏ sẽ luôn đi trước, cậu biết không?"

George nhăn trán " Áo đỏ? Nhưng bộ đồ đi săn của chúng ta là màu đen"

"Không đâu, áo phong đỏ chứ. Thư mục Cannon. Star Trek?. Và bất cứ cái gì dâng lên... " Simon thở dài trước cái nhìn trống rỗng trên mặt George. George lớn lên tại vùng quê hoang vắng ở Scotland nhưng không có nghĩa là cậu ấy sống thiếu mạng và cấp ti vi. Vấn đề là, theo như Simon

nói, gia đình Lovelaces không xem cái gì khác ngoài bóng đá và dùng wifi để tìm tin tức độc quyền về Thủ tướng Dundee Hoa Kỳ và mua cừu với số lượng lớn " Quên đi. Tớ ổn. Hẹn gặp ở đỉnh"

George nhún vai và tiếp tục trèo. Simon ngắm người bạn cùng phòng của mình, một người mẫu rám nắng và cơ bắp của hãng Abercrombie, đu người lên nắm lấy mỏm đá nhựa mà không hề tổn sức như Spider Man. Nó thật là lố bịch: George không mang dòng máu Thợ Săn Bóng Tối. Cậu ấy được nhận nuôi bởi 1 gia đình Thợ Săn Bóng Tối, điều này khiến cậu ấy trở thành 1 người thường giống Simon. Ngoài trừ việc giống hầu hết những người thường khác - và không giống Simon lắm - cậu ấy gần giống như mẫu vật hoàn hảo nhất của loài người. Thể thao, lực lưỡng, hòa đồng, và nhanh nhẹn, và rất giống với Thợ Săn Bóng Tối khi không có dòng máu của Thiên Thần chảy trong huyết quản. Hay nói cách khác: một trò đùa một người lính Scotland

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#2

Cuộc sống ở Học viện Thợ Săn Bóng Tối không có nhiều thứ mà Simon từng cho rằng cậu không thể sống thiếu ví như : máy tính, âm nhạc, truyện tranh, hệ thống máy nước trong nhà. Khoảng mấy tháng trước, cậu đã dần quen với việc không có chúng, nhưng có một sự thiếu thốn mà cậu không thể hiểu được.

Học viện Thợ Săn Bóng Tối không có những người nhàm chán.

Mẹ của Simon đã từng nói với cậu việc mà bà yêu thích nhất khi làm người Do Thái đó là bạn có thể tham gia vào bất kì Giáo đường Do Thái nào trên Trái Đất và cảm thấy như đang ở nhà. Ấn Độ, Brazil, New Zealand, thậm chí là sao Hoả - nếu bạn tin tưởng vào Xin chào, phi hành gia*. Những cuốn truyện tranh tự chế là điểm nổi bật trong ba năm học của Simon ở trường Hebrew. Người Do Thái ở tất cả mọi nơi đều cầu nguyện bằng cùng một thứ tiếng, cùng một giai điệu, cùng từ ngữ. Mẹ của Simon (người mà ít được để ý rằng chưa rời khỏi ba bang một lần nào) đã nói với con trai rằng nếu con tìm được người có thể nói thứ ngôn ngữ của linh hồn con thì con sẽ không bao giờ cô đơn cả.

*Bản gốc: if you could rely on Shalmn, Spacemen!

Và hoá ra bà đã đúng. Miễn là Simon tìm được người cùng ngôn ngữ với mình - ngôn ngữ của trò Dungeons & Dragons và Thế giới của Warcraft, ngôn ngữ của Star Trek và manga và indie rockers với những bài hát như 'Han Shot First' và 'What The Frak' - khi đó cậu sẽ cảm thấy cậu đang ở với bạn bè.

Những Thợ Săn Bóng Tối đang luyện tập này, mặt khác? Hầu hết họ có thể nghĩ manga là một dạng của dấu chân ma quỷ nào đó. Simon đang cố gắng hết sức để khiến cho họ hiểu rằng có nhiều thứ tốt hơn trong cuộc sống, nhưng một vài người như George Lovelace có năng khiếu hơn Simon trong việc tung xúc sắc 12 mặt... ờ thì bất cứ thứ gì đều đòi hỏi nhiều sự phức tạp về thể chất hơn việc đi bộ và nhai kẹo cao su cùng một lúc.

Như Jon đã dự đoán, Simon là người cuối cùng bị bỏ lại trong đợt trèo tường này. Trong khi những người khác leo dần lên, rung cái chuông ở đỉnh và đã tập hợp ở dưới mặt đất một lần nữa thì cậu chỉ mới leo được một đoạn cách mặt đất 10m. Điều cuối cùng đã xảy ra, Scarsbury, đã thể hiện cái tính cách quái gở thích ngược đãi người khác của mình, bảo cả lớp ngồi xuống và quan sát Simon khi đang cùn cùn trèo lên đỉnh. Vào khoảnh khắc ấy, vị huấn luyện viên của họ đã nhân từ cho dừng việc đó lại.

"Đủ rồi!" Scarsbury hét lên, vỗ tay. Simon tự hỏi liệu có tiếng huýt sáo hay không? Có thể Simon tặng quà cho Scarsbury và dịp Giáng sinh.

"Lewis, không cần chịu đau nữa và xuống đây. Tất cả các bạn còn lại, đến phòng vũ khí, tìm một thanh kiếm và tập luyện chiến đấu đi" Ông ta nắm chặt lấy vai cậu "Không quá nhanh nhì, người hùng? Cậu đã bị bỏ lại"

Simon tự hỏi liệu quá khứ anh hùng của cậu có bị lu mờ bởi hiện tại đáng thương này không, và cậu có thể sắp bị tống ra khỏi trường. Nhưng sau đó Scarsbury lại gọi ra vài cái tên khác Lovelace, Cartwright, Beuvale, Mendoza - hầu hết những Thợ Săn Bóng Tối, tất cả họ đều là những học sinh giỏi nhất trong lớp và Simon cho phép cơ thể mình thoải mái chỉ một chút. Bất kể Scarsbury định nói gì, nó sẽ không quá tệ, chứ nếu không thì ông ta đã phải nói cho Jon Cartwright, người được huy chương vàng trong việc làm loạn lên.

"Ngồi xuống!" Scarsbury gầm lên.

Họ ngồi xuống.

"Các bạn ở đây bởi các bạn là 20 học sinh hứa hẹn nhất trong lớp" Scarsbury nói, dừng lại để cho tiếng bàn luận giữa chúng tôi lắng xuống. Hầu hết học sinh đều hào hứng. Riêng Simon tự bắt bản thân trở nên vô hình. Nên nói là 19 học sinh hứa hẹn và một học sinh đang trượt dài trong thất bại của những thành tựu trong quá khứ. Cậu cảm thấy như trở lại khi cậu 8 tuổi nghe lén mẹ cậu bắt nạt huấn luyện viên của Little League về việc cậu đánh bóng chày

"Một số kẻ ở Thế Giới Ngầm đã phá luật và chúng ta cần để ý đến họ" Scarsbury tiếp tục "Phía trên đã quyết định đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời cho những thằng con trai như các cậu trở thành một người đàn ông"

Marisol Rojas Garza, một cô bé người thường gầy gò 13 tuổi với vẻ mặt như thể tôi sẽ đá vào mông ông, hăng giọng.

"Ờ... đàn ông và phụ nữ" Scarsbury sửa lại, không mấy hài lòng.

Tiếng thì thào bàn tán giữa học sinh. Sự phấn khích cùng với lo lắng. Không một ai trong số họ đã từng tham gia bài luyện tập thực sự. Đằng sau Simon, Jon giả vờ ngáp "Thật buồn chán! Tôi có thể giết những kẻ của Thế Giới Ngầm tép riu ấy ngay khi ngủ."

Simon, người đã từng thực sự giết những kẻ của Thế Giới Ngầm tép riu khi ngủ, cùng với con quỷ kinh dị đầy xúc tu, Thợ Săn Bóng Đêm biến đổi và những con quái vật khát máu, xuất hiện trong ác mộng của cậu khiến cậu thấy buồn nôn hơn là buồn ngủ.

George giơ tay "Ờ .. thưa thầy, một số người trong chúng em vẫn là" cậu ấy nuốt nước bọt, và không phải lần đầu tiên, Simon tò mò liệu cậu ấy có hối hận khi thừa nhận những sự thật về bản thân mình không; Học viện là nơi dễ dàng hơn để trở thành một Thợ Săn Bóng Tối ưu tú - và không chỉ bởi vì những người tài giỏi không phải ngủ ở ngục tối "người thường"

"Tôi biết điều đó, cậu Lovelace" Scarsbury lãnh đạm nói "Hãy tưởng tượng sự ngạc nhiên của tôi khi khám phá ra cuối cùng mấy kẻ bất tài trong số các cậu cũng hữu dụng theo một cách nào đó."

"Không, ý em là..." George do dự, dễ bị doạ nạt hơn so với 1 đứa bé. Cậu co vai lại, khẽ nhăn mày "Ý em là chúng em là người thường. Chúng em không được vẽ Án Ký, không thể sử dụng kiếm Thiên Thần hay đèn phù thủy hay bất cứ thứ gì. Chúng em không có tốc độ nhanh nhẹn và sự chúc phúc của Thiên Thần. Truy lùng một kẻ ở Thế Giới Ngầm khi chúng em mới có vài tháng tập luyện? Thầy không thấy việc đó nguy hiểm sao?"

Mạch máu dưới cổ Scarsbury đập một cách đáng báo động, và mắt của ông ta trợn to đến nỗi Simon tưởng nó có thể rơi ra ngoài(cậu nghĩ rằng điều này có thể giải thích lí do tại sao ông ta đeo bịt mắt). "Nguy hiểm? Nguy hiểm sao?" Ông ta gào lên "Còn ai khác sợ một tí nguy hiểm này không?"

Nếu họ đã sợ thì họ còn sợ Scarsbury hơn và không ai nói gì. Ông ta giữ một khoảng im lặng và giận dữ với vài phút khổ sở. Ông ta đưa cái nhìn cau có về phía George "Nếu cậu sợ những tình huống nguy hiểm, cậu bé, thì cậu đang ở nhầm chỗ rồi đấy. Nếu không, uống nước từ Cốc Thánh sẽ giết cậu, và tin tôi đi, những người phạm, việc bị hút khô máu sẽ là cách tốt hơn nếu cậu phải chết." Ông ta nhìn chăm chăm vào Simon, có lẽ bởi cậu đã từng là một kẻ hút máu, hoặc có thể trông cậu có vẻ giống người bị hút kiệt máu cho đến chết nhất.

Scarsbury vô cùng hy vọng kết quả ấy xảy ra với Simon - rằng ông ta chọn Simon cho nhiệm vụ này với mong muốn được thoát khỏi đứa học sinh vấn đề nhất của ông ta. Mặc dù chắc chắn không một Thợ Săn Bóng Tối hay huấn luyện viên Thợ Săn Bóng Tối nào đồng ý nhiệm vụ nguy hiểm như vậy ngay lập tức.

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#3

Thứ gì đó trong Simon, bóng ma quá khứ, cảnh cáo cậu đừng có chắc chắn như vậy.

"Tất cả đã hiểu rồi chứ?" Scarsbury nói " Có ai muốn chạy về với bố mẹ và khóc lóc rằng *bảo vệ con khỏi những con ma cà rồng độc ác* không?"

Sự im lặng chết chóc bao trùm.

" Tốt lắm!" Scarsbury nói " Các cô các cậu có hai ngày luyện tập. Và hãy luôn nhắc nhở bản thân rằng sẽ tuyệt vời thế nào trước mặt các bạn mình khi các cô các cậu trở về". Ông ta cười khoái trá "Nếu các cô cậu trở về"

Phòng chờ học sinh tối mù và ẩm mốc, được thắp sáng bởi ánh nến lập lòe, trông nom bởi thể hệ Thợ Săn Bóng Tối trước. Người nhà Herondel và Lightwood và thỉnh thoảng cả người nhà Mongenstern nhìn xuống từ những bức tranh mạ vàng, những chiến thắng đẫm máu của họ được giữ gìn trong bức tranh sơn dầu đã phai màu. Nhưng phòng ngủ của Simon có vài lợi thế rõ ràng: nó không ở trong ngục tối, không dính những chất nhầy nhựa đen đúa, không có mùi tất mốc, nhưng có thể là xác của một học sinh nào đó trước đây đang mục ruỗng dưới sàn nhà. Nó không có âm thanh nhốn nháo của mấy con chuột cào tường. Nhưng có một lợi thế đáng nhắc đến, Simon nhớ đến buổi tối hôm đó, trong khi ngồi một đống ở góc phòng và chơi bài với George, chắc chắn Jon Cartwright và vài nhóm Thợ Săn Bóng Tối sẽ không bao giờ đoán hoài đến giới hạn.

"Không 7" George nói. Jon, Beatriz và Julie chui vào phòng chờ " Go fish!"

Bởi Jon và hai cô gái đến, Simon bỗng nhiên hứng thú với chơi bài. Hay, ít nhất, cậu đã cố hết sức. Ở một trường nội trú bình thường, phòng chờ sẽ có ti vi, chứ không phải bức tượng khổng lồ của Thợ Săn Bóng Tối Jonathan, đôi mắt ông ấy rực sáng như thanh kiếm của ông ấy vậy. Tiếng nhạc lọt ra khỏi phòng kí túc xá, vang vọng khắp hành lang. Có hàng hóa, có lừa đảo qua mạng, những tin nhắn hay hình ảnh khiêu dâm. Tại Học Viện, lựa chọn sau giờ học vô cùng hạn chế. Chỉ có học và ngủ. Chơi bài gần như là cách duy nhất để giải trí, và nếu cậu không được chơi trong một thời gian dài thì Simon có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng ngứa ngáy. Hóa ra là khi bạn dành cả ngày luyện tập đánh bại con quái vật thực sự thì nhiệm vụ trong trò Dungeons & Dragons không còn vẻ vang như trước - hay ít nhất, George và một vài học sinh khác mà Simon cố gắng tuyển thêm người cho trại hè - đều bỏ lại cậu với trại hè bị lãng quên, Hearts, Egyptian Ratscrew, và, đương nhiên rồi, Go fish. Simon cố nén tiếng ngáp.

Jon, Beatriz, Julia đứng bên cạnh họ, chờ để được nhận ra. Simon mong rằng, nếu cậu chờ đủ lâu, họ có thể sẽ rời khỏi. Beatriz không quá tồi, ít nhất không phải bản thân cô ấy. Nhưng Julia như được tạc từ băng ta có vài khuyết điểm về thể chất đáng ngờ - mái tóc vàng óng ả như búp bê Barbie, làn da trắng không tì vết như người mẫu mỹ phẩm, đường cong cơ thể tuyệt vời hơn bất cứ người mẫu đồ lót nào trong tờ tạp chí của Erik - và mang vẻ mặt của phe điều hâu trong việc tìm kiếm và phá hủy nhiệm vụ của bất cứ kẻ yếu nào. Tất cả những điều đó, cùng việc cô nàng mang theo thanh kiếm.

Jon, đương nhiên, vẫn là Jon.

Thợ Săn Bóng Tối không tập luyện ma thuật - đó là nguyên lí cơ bản về niềm tin của họ - vì vậy có lẽ Học viện sẽ không dạy Simon cách để thu

nhỏ Jon Cartwright đến khi cậu ta biến mất. Nhưng một chàng trai vẫn có thể ước mơ mà.

Họ vẫn không đi. Cuối cùng, George, bầm sinh đã không thể thô lỗ với bất kì ai, để bài của cậu ấy xuống.

"Chúng tôi có thể giúp gì cho các cậu đây?" George hỏi, ánh bạc lóe lên từ đôi giày Brogue Scotland của cậu ấy. Sự thân thiện của Jon và Julia hoàn toàn biến mất khi họ biết về dòng máu người thường của George, và mặc dù George không bao giờ nói về điều ấy, nhưng rõ ràng rằng cậu ấy sẽ không bao giờ quên và tha thứ.

"Thật sự thì có đấy" Julia nói. Cậu ta khẽ gật đầu về phía Simon " Ờ, cậu thì có"

Nhiệm vụ tìm kiếm con ma cà rồng sắp giết người không phải là một tin tức vui vẻ gì trong ngày của Simon; cậu không có hứng thú lắm " Các cậu muốn cái gì?"

Julia lúng túng nhìn Beatriz, người đang nhìn chăm chăm vào chân của mình. "Cậu hỏi đi" Beatriz thì thầm.

" Sẽ tốt hơn nếu cậu hỏi" Julia đáp trả lại.

Jon đảo mắt "Ôi lạy Thiên Thần. Tôi sẽ làm" Cậu ta ưỡn ngực, chiều cao ấn tượng, chống hông, nhìn Simon như một vị vua. Nhìn như thế là cậu ta đã tập làm như thế này trong gương rồi vậy. "Chúng tôi cần cậu nói hết những gì cậu biết về ma cà rồng."

Simon cười toe toét "Thế các cậu muốn biết cái gì? Đáng sợ nhất là Eli trong phim Mời đúng khách vào nhà(Let the right one in), ngọt ngào nhất là Lestat, đáng khinh thường nhất là David Bowie trong The Hunger, quyến rũ nhất thì đương nhiên là Drussila. Mặc dù nếu tôi hỏi một cô gái

thì cô ấy trả lời là Damon Salvatore hay Edward Cullen. Nhưng..." Cậu nhún vai " Cậu biết những cô gái mà".

Mắt Julie và Beatriz trợn tròn " Tôi không hề nghĩ cậu lại biết nhiều như vậy" Beatriz thốt lên " Họ... họ là bạn của cậu?"

" Ồ, đương nhiên rồi. Bá tước Dracula và tôi chính là như thế này" Simon nói, đan chéo bàn tay để chứng minh. " Cả Bá tước Chocula. À cả người bạn thân nhất của tôi Bá tước Blintzula. Anh ấy thực sự rất quyến rũ." Cậu nhỏ tiếng dần bởi cậu nhận ra không ai cười cả. Thực tế không một người nào nhận ra cậu chỉ đang đùa. "Họ chỉ trên ti vi thôi" Cậu nhắc họ " À thì bao bì ngũ cốc"

"Cậu ta đang nói về cái gì vậy?" Julie hỏi Jon, nhăn mũi vì bối rối.

"Ai quan tâm chứ?" Jon nói " Việc này quả thật tốn thời gian. Như kiểu cậu ta chẳng quan tâm bất cứ ai ngoại trừ bản thân mình."

"Ý cậu là gì?" Simon bắt đầu cảm thấy khó chịu.

George hăng giọng, hiển nhiên không thoải mái " Thôi nào. Nếu cậu ấy không muốn nói thì đó là việc của cậu ấy"

"Đó là khi việc đó không liên quan đến mạng sống của tụi này." Julie chớp mắt một cách khó chịu như thể có gì đó trong mắt cô nàng vậy - Simon cố bình ổn nhịp thở. Cậu ta đang cố nhịn khóc đấy à?

"Cái gì đang xảy ra vậy?" Cậu hỏi, cảm thấy mông lung hơn bình thường. Họ nói cái gì mà nhiều vậy?

Beatriz thở dài và mỉm cười xấu hổ với Simon. " Chúng tớ không định hỏi cậu bất cứ cái gì mang tính cá nhân, và cậu biết đấy, đau buồn. Chúng tớ chỉ mong cậu có thể kể cho chúng tớ về những điều cậu biết về ma cà rồng từ về, uhm,..."

"Về việc trở thành kẻ hút máu" Jon nói nốt " Thứ mà, nếu cậu nhớ, cậu từng là một trong số chúng".

"Nhưng tôi không nhớ" Simon nói rõ " Hay là các cậu không chú ý tới việc đó?"

"Nhưng đó là những gì cậu nói" Beatriz cãi lại " Nhưng..."

"Nhưng các cậu nghĩ rằng tôi đang nói dối?" Simon hoài nghi. Một cái lỗ đen trong trung tâm kí ức của cậu là lí do chính cho sự tồn tại của cậu. Cậu chưa từng nghĩ đến việc có ai hỏi cậu về nó. Tại sao họ lại nghĩ cậu nói dối chứ? Loại người nào có thể làm như vậy? "Tất cả các cậu đều nghĩ như vậy sao? Thực sự?"

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#4

Từng người một gật đầu... thậm chí cả George , mặc dù ít nhất cậu ấy cũng có thái độ lúng túng.

"Tại sao tôi lại giả vờ như mình không nhớ?" Simon hỏi.

"Tại sao họ lại cho phép một người như cậu vào đây? Nếu cậu thực sự không biết gì cả?" Jon hỏi vặn lại "Đó là điều duy nhất có lí"

"Ồ, tôi đoán đây là thế giới vô cùng vô cùng điên rồ" Simon cau kinh "Bởi vì những gì các cậu nhìn thấy là những gì các cậu nhận được"

"Chẳng có thứ gì cả" Jon nói.

Julie huých khừ tay vào cậu ta nghe có vẻ giận dữ - thường thì cô nàng luôn đồng ý với bất cứ cái gì Jon nói "Cậu đã nói cậu sẽ tử tế"

"Có nghĩa lí gì chứ? Cậu ta không nhớ cái gì cả hay không muốn nói với chúng ta. Ai quan tâm nào? Nó chỉ là một kẻ ở Thế Giới Ngầm thôi. Chuyện gì tồi tệ hơn có thể xảy ra được?"

"Cậu thực sự không biết đúng không?" Julie nói "Cậu chưa bao giờ trong trận chiến thực thụ phải không? Cậu chưa từng nhìn thấy ai bị thương hay chết?"

"Tôi là một Thợ Săn Bóng Tối, đúng không?" Jon nói, mặc dù Simon để ý thấy đây không giống câu trả lời cho lắm.

"Cậu không tham chiến ở Alicante" Julie nói một cách âm đạm "Cậu không biết nó tồi tệ như thế nào cả. Cậu không đánh mất bất cứ thứ gì"

Jon lên giọng "Đừng nói với tôi về những thứ tôi đã đánh mất. Tôi không biết gì về cậu. Nhưng tôi đến đây để học cách chiến đấu, vì thế lần sau - "

"Đừng nói như vậy Jon" Beatriz biện hộ "Sẽ không có lần sau đâu. Không có đâu"

Jon nhún vai "Sẽ luôn có lần tiếp theo" Cậu ta nói như thể rất mong chờ điều đó vậy, và Simon hiểu rằng Julie có lẽ đúng. Jon nói như thể cậu ta được giữ tránh xa khỏi chết chóc.

"Tôi đã nhìn thấy một con cừu chết" George nói vui vẻ, rõ ràng cố gắng cải thiện bầu không khí "Đó là tất cả"

Beatriz nhăn mày "Tớ thực sự không muốn chiến đấu với ma ca rồng một tẹo nào cả. Có thể nếu kẻ đó là tiên thì..."

"Cậu không biết gì về tiên cả" Julie khó chịu

"Tớ nghĩ tớ sẽ không bận tâm nếu giết vài con" Beatriz nói.

Julia thở ra một hơi dài như là có ai đâm thủng cô nàng và để cho không khí thoát ra ngoài "Tớ cũng vậy. Nếu như vậy thì quá dễ dàng"

Simon không biết nhiều về mối quan hệ giữa Thợ Săn Bóng Tối và Thế Giới Ngầm, nhưng cậu có thể đoán ra khá nhanh rằng tiên là kẻ thù số một của Thợ Săn Bóng Tối dạo gần đây. Thực tế thì kẻ thù hàng đầu của Thợ Săn Bóng Tối, Sebastian Mogernstern, người đã mở ra The Dark War và biến một nhóm Thợ Săn Bóng Tối thành xác sống tôn sùng hắn, đã chết khá lâu rồi. Điều mà khiến cho đồng minh của hắn, Tộc Tiên, phải hứng chịu hậu quả. Thậm chí Thợ Săn Bóng Tối như Beatriz, người thật thà tin

rằng người sói giống tất cả những người khác, chỉ là có nhiều lông hơn 1 chút, và một vài fangirl yêu thích phù thủy khét tiếng Magnus Bane, nói về thần tiên tràn vào phá hoại như bầy cá chép và Cold Peace như thể là nó chỉ dừng lại cho sự hủy diệt.

"Cậu đã đúng vào sáng nay, George" Julie nói "Họ không nên cho chúng ta làm nhiệm vụ này, không bất cứ người nào. Chúng ta chưa sẵn sàng"

Jon khịt mũi "Chỉ mình cậu thôi"

Khi họ cãi nhau về việc sẽ khó khăn như thế nào để giết một tên ma cà rồng thì Simon đứng lên. Tội tệ thực sự khi bọn họ đều nghĩ cậu là kẻ dối trá, thậm chí còn kinh khủng hơn rằng, một cách nào đó, Simon đúng là như vậy. Cậu không thể nhớ bất cứ cái gì khi là ma cà rồng - không có cái gì hữu ích, ít nhất - nhưng cậu nhớ rằng ý định giết người vô cùng khó chịu.

Hoặc có thể nó chỉ là ý định giết bất cứ cái gì, Simon là người ăn chay, và hành động bạo lực duy nhất cậu thừa nhận cậu có làm là trên màn hình, đánh bay con rồng hoạt hình và sên biển.

Đó không phải sự thật, một giọng nói trong đầu cậu nhắc nhở. Bàn tay cậu đã dính quá nhiều máu. Simon không mấy quan tâm. Mất trí nhớ không có nghĩa là nó không xảy ra, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể giả vờ và điều đó khiến cho mọi thứ dễ dàng hơn.

George chụp lấy tay cậu trước khi cậu có thể đi mất. "Tớ xin lỗi về - cậu biết đấy" Cậu ấy nói với Simon "Đáng nhẽ ra tớ phải tin cậu."

"Yeah, đáng nhẽ cậu phải làm vậy" Simon thở dài, cam đoan với người bạn cùng phòng của cậu rằng mình không có cảm xúc mạnh, mà thực sự chính là như vậy. Đi được nửa đường xuống hành lang bị che khuất, cậu nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo mình.

"Simon!" Julie khóc "Đợi một chút"

Vào vài tháng cuối cùng, Simon đã khám phá ra sự tồn tại của ma thuật và quỷ dữ, cậu đã học được rằng kí ức trong quá khứ của cậu mong manh và giả dối như con búp bê giấy cũ kĩ của chị gái cậu, và cậu đã từ bỏ tất cả mọi thứ cậu biết để đi đến một đất nước ma thuật vô hình và học sẵn quý. Và ấy thế mà, không có thứ gì có thể làm cậu ngạc nhiên hơn một danh sách những cô gái xinh đẹp, những người lập tức muốn cái gì đó từ cậu, không ngừng tăng lên. Điều này không hẳn thú vị như đáng nhẽ nó phải vậy.

Simon dừng lại để Julie bắt kịp. Cô nàng cao hơn vài inches và có đôi mắt với những đốm sáng vàng như cây phi, luôn thay đổi trong ánh sáng. Ở đây trong hành lang tối mù, chúng lóe sáng màu hổ phách dưới ánh đèn. Cô di chuyển một cách duyên dáng, như một vũ công ballet, nếu những vũ công ballet thường xuyên cắt người khác thành mảnh dài bằng con dao găm bạc được khắc chữ rune. Nói theo cách khác, cô chuyển động như Thợ Săn Bóng Tối, và theo những gì Simon quan sát trong buổi luyện tập thì cô là một Thợ Săn Bóng Tối tài giỏi.

Và như hầu hết Thợ Săn Bóng Tối ưu tú, cô nàng không hề thích mỗi ràng buộc với người thường, còn ghét người thường đã từng là người Thế Giới Ngầm hơn - và thậm chí ghét những người thường, trong một cuộc đời họ không thể nhớ, đã từng cứu thế giới. Nhưng kể từ khi Isabelle Lighthood đã hạ mình ở Học viện để đánh cược sự kiên nhẫn của cô với Simon, Julie đã nhìn Simon bằng sự quyến rũ đặc biệt. Không giống như một vài người muốn ném cậu lên giường, cô nàng có vẻ hứng thú hơn với việc nghiên cứu cậu dưới kính hiển vi, giật chân tay của cậu ra, khám phá thứ bên trong cậu, tìm kiếm tia sáng lung linh có thể thu hút được cô gái như Isabelle Lighthood.

Simon không bận tâm ánh nhìn của cô nàng. Cậu thích sự tò mò sắc bén trong ánh mắt của cô với sự thiếu mong đợi. Isabelle, Clary, Mia,

những cô gái đã quay về New York, họ muốn biết và yêu cậu, và cậu tin họ - và cậu cũng biết rằng họ không yêu cậu, người họ yêu mến là phiên bản bizarro-world* của cậu, một bản sao giống y chang cậu**, và khi nhìn vào Simon, tất cả những gì họ thấy, tất cả những gì họ muốn thấy, là một người khác. Julie có thể ghét cậu - ờ rõ ràng ghét cậu - nhưng cô cũng nhìn cậu như họ.

*Bizarro là một nhân vật hư cấu, một siêu tội phạm xuất hiện trong truyện tranh Mỹ được xuất bản bởi DC Comics. Nhân vật được tạo ra bởi nhà văn Otter Binder và nghệ sĩ George Papp như một "hình ảnh phản chiếu" của Superman, và lần đầu tiên xuất hiện trong Superboy #68 (năm 1958).[nguồn Wikipedia]

**Bản gốc: doppelganger là các trường hợp hai người xa lạ nhưng thoát nhìn thì thấy giống nhau như hai giọt nước, hay người nào đó có khuôn mặt giống y-xì-đúc một nhân vật trong lịch sử, hoặc thậm chí nhiều người đôi khi có cảm giác nhìn thấy một bản sao của chính bản thân mình. [Nguồn: kenh14]

"Đó là sự thật sao?" cô hỏi Simon "Cậu không nhớ bất cứ thứ gì cả? Làm ma cà rồng? Kích thước của con quỷ? The Dark War? Không bất cứ thứ gì?"

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

5

5

Simon thở dài "Tôi mệt rồi, Julie. Chúng ta có thể giả vờ rằng cậu đã hỏi tôi hàng triệu lần và tôi đưa ra cùng một câu trả lời, và gọi đó là một ngày?"

Cô dụi mắt, và Simon lại tự hỏi liệu Julie Beauvale có thể có cảm xúc thực sự như con người không, và vì bất cứ lí do gì thì giọt nước lấp lánh kia là nước mắt của con người. Hành lang quá tối để nhìn thấy bất cứ cái gì nhưng những đường nét nhẹ nhàng trên khuôn mặt cô, ánh vàng lóe lên nơi vòng cổ của cô biến mất chỗ khe ngực*

*Bản gốc cleavage: the narrow space between a woman's breasts, that is seen when she wears a piece of clothing that does not cover the top of them "[Cambrige Dictionary]

Simon ghì chặt tay vào xương quai xanh, bỗng nhiên nhớ đến sức nặng của một hòn đá, một viên ruby lấp lánh, nhịp đập vững trãi như nhịp tim, nhìn vào khuôn mặt cô khi cô đưa nó cho cậu để giữ an toàn, và nói tạm biệt, những mảnh vỡ của kí ức mơ hồ không thể ghép lại với nhau, nhưng thậm chí khi cậu tự hỏi bản thân đó là khuôn mặt của ai, lời từ biệt khùng khiếp ấy là của ai, tâm trí cậu tự đưa ra câu trả lời.

Isabelle.

Luôn luôn là Isabelle.

"Tớ tin cậu" Julie nói " Tớ vẫn chưa hiểu lắm nhưng tớ tin cậu. Tớ đoán là tớ chỉ mong..."

"Cái gì?" Có âm điệu kì lạ trong giọng của cô ấy, một cái gì đó dịu dàng và không chắc chắn, và cô nhìn vô cùng ngạc nhiên khi cậu nghe thấy

"Tôi nghĩ cậu, trong số tất cả mọi người, có thể hiểu" Julie nói "Nó như thế nào, chiến đấu vì cuộc đời của cậu, chiến đấu với cư dân Thế Giới Ngầm. Nghĩ rằng cậu sắp chết. Khi- " Giọng của cô không hề dao động, biểu cảm không thay đổi nhưng Simon gần như có thể cảm nhận được máu của cô đang đông lại khi cố gắng thốt ra những từ đó - "nhìn thấy mọi người ngã xuống"

"Tớ xin lỗi" Simon nói "Ý tớ là, tớ không biết điều gì đã xảy ra, nhưng..."

"Nhưng nó không giống như ở đó" Julie nói

Simon gật đầu, nhớ lại khoảng thời gian ngồi bên giường của bố, nắm lấy bàn tay ông, nhìn ông yếu dần. Khi bố mẹ bảo cậu và chị Rebecca ngồi xuống, bật ra những từ ngữ không thể tưởng tượng được, "di căn" và "thuốc giảm đau" và "giai đoạn cuối", cậu đã nghĩ: Được, mình biết điều gì đang xảy ra. Cậu đã xem rất nhiều bộ phim rằng bố của người hùng chết. Cậu tưởng tượng đến khuôn mặt Luke Skywalker, quay trở lại tìm xác của dì và bác đang cháy âm ỉ dưới sự hủy hoại Tatooine*, và nghĩ rằng cậu hiểu được sự đau buồn. "Trên thế giới này có những việc cậu sẽ không bao giờ hiểu được nếu cậu chưa tự mình trải qua"

*Tatooine là một hành tinh sa mạc hư cấu xuất hiện trong bộ phim Chiến tranh giữa các vì sao. Nó có màu be và được miêu tả như là một thế giới xa xôi, hoang vu đang quay xung quanh một cặp sao nhị phân, và có người dưới nhiều dạng sống khác. Hành tinh lần đầu tiên được xuất hiện

trong Star Wars năm 1977, và đã có mặt trong năm bộ phim Star Wars.
[Nguồn: Wikipedia]

"Cậu đã bao giờ tò mò tại sao tôi lại ở đây chưa?" Julie hỏi Simon "Huấn luyện ở đây chứ không phải ở Alicante hay bất cứ học viện nào khác?"

"Thực sự...là không" Simon thừa nhận nhưng cậu đáng nhẽ phải nghĩ đến điều đó. Học viện đã đóng cửa trong hàng nghìn thập kỉ và cậu biết rằng trong khoảng thời gian đó, gia đình Thợ Săn Bóng Tối đã quen tự huấn luyện cho con mình. Cậu cũng biết rằng hầu hết bọn họ, trong sự thức tỉnh của The Dark War, vẫn làm vậy, không muốn những người họ yêu thương vượt quá xa khỏi tầm mắt.

Cô quay mặt đi, đan những ngón tay lại với nhau, cần một thứ gì để nắm lấy "Tôi sẽ kể cho cậu nghe, Simon, nhưng cậu không được nhắc lại về nó"

Đó không phải là một câu hỏi.

"Mẹ của tôi là một trong những Thợ Săn Bóng Tối đầu tiên Biến Đổi" cô nói với giọng điệu tuyệt vọng "Vì vậy bà bỏ đi. Sau đó chúng tôi sơ tán đến Alicante giống như mọi người. Và khi họ tấn công Alicante... họ nhốt trẻ con ở Sảnh Hiệp Định. Họ nghĩ rằng chúng tôi sẽ an toàn khi ở đó. Nhưng ngày hôm ấy không một nơi nào an toàn cả. Tộc tiên và Những Thợ Săn Bóng Tối hắc ám đi vào - họ gần như đã giết tất cả chúng tôi, Simon nếu không có cậu và bạn của cậu. Chị của tôi, Elizabeth, người cuối cùng chết. Tôi nhìn thấy hắc, một Tiên Tộc với mái tóc bạc, hắc tuyệt đẹp, Simon, như thủy ngân lỏng, đó là điều tôi nghĩ khi hắc hạ kiếm xuống. Hắc thật đẹp" Cô lắc người."Dù sao, giờ bố tôi đã vô dụng rồi. Đó là lí do tại sao tôi ở đây. Học cách chiến đấu. Vì vậy lần sau..."

Simon chẳng biết nói gì. Tôi xin lỗi vì vốn văn chương nghèo nàn của mình. Nhưng Julie nhìn có vẻ đã cạn từ.

"Tại sao cậu lại nói cho tôi điều này?" Simon nhẹ nhàng hỏi.

"Bởi vì tôi muốn mọi người hiểu rằng đây là vấn đề lớn, việc mà họ gửi chúng ta ra ngoài làm. Thậm chí đó chỉ là một ma cà rồng chống lại chúng ta. Tôi không quan tâm những điều Jon nói. Những điều xảy ra. Mọi người..." Cô gật mạnh đầu như đuối khéo không chỉ mình cậu mà còn tất cả những thứ đã xảy ra giữa họ. "Và tôi cũng cảm ơn cậu vì những điều cậu làm, Simon Lewis. Và vì những thứ cậu đã hi sinh."

"Tôi không nhớ mình đã làm gì" Simon nói "Cậu không nên cảm ơn tôi. Tôi biết những gì đã xảy ra ngày hôm đó nhưng nó giống như đã xảy ra với người khác"

Cô quay người, đi về phòng mình. Cậu bị đuối.

"Julie" Cậu nhẹ nhàng gọi cô " Đó cũng là lí do Jon và Beatriz cũng ở Học viện phải không? Bởi vì những người họ đã mất đi trong chiến tranh?"

"Cậu nên hỏi bọn họ" Julie nói nhưng không quay lại " Chúng ta ai cũng có câu chuyện của riêng mình trong The Dark War. Tất cả chúng ta đều đã mất gì đó. Và một vài người mất tất cả."

Ngày hôm sau, giáo viên lịch sử của họ, pháp sư Cartarina Loss thông báo rằng cô sẽ trao lớp cho vị khách mời đặc biệt.

Tim của Simon ngừng đập. Vị khách gần đây nhất khiến cho học sinh cảm thấy vinh dự bởi sự xuất hiện của mình là Isabelle Lightwood. Và "khóa học" bao gồm sự cảnh báo nghiêm khắc và nhục nhã rằng tất cả

những người phụ nữ trong vòng bán kính 10m nên bỏ bàn tay bẩn thỉu của họ ra khỏi thân hình nóng bỏng của Simon.

May mắn thay, một người đàn ông tóc đen cao lớn rải những bước dài đến trước cả lớp và nhìn có vẻ không hứng thú gì với Simon hay cơ thể của cậu.

"Lazlo Balogh" cậu ta nói với giọng điệu ám chỉ rằng đáng nhẽ cậu ta không cần giới thiệu nhưng có thể Cartarina nên làm điều đó một cách vinh dự.

"Hiệu trưởng của Học viện Budapest" George nói nhỏ vào tai Simon. Mặc dù sự lười biếng tự xưng của cậu ấy, George nhớ tên của tất cả hiệu trưởng Học viện - không đề cập đến những Thợ Săn Bóng Tối nổi tiếng trong lịch sử - trước khi đến Học viện.

"Tôi sẽ kể cho các bạn nghe một câu chuyện" Balogh nói, lông mày dựng lên giận dữ. Với làn da nhợt nhạt, chòm tóc đen* nhọn giữa trán, và chất giọng Hungary uể oải. Balogh nhìn giống Dracula hơn tất cả những người Simon từng gặp.

*Nguyên văn 'widow's peak' (ảnh minh họa):

Cậu nghi ngờ Balogh sẽ không thích phép so sánh này cho lắm.

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#6

"Một vài người trong lớp này sẽ sớm phải đối mặt với trận chiến đầu tiên của mình. Tôi đến đây để thông báo cho các bạn cái gì đang bị đe dọa."

"Chúng ta không phải người duy nhất cần lo lắng về các mối đe dọa" Jon nói và cười thầm ở hàng ghế sau.

Balough quét mắt về phía cậu ta "Jonathan Cartwright" Anh ta nói với giọng điệu nham hiểm. "Nếu tôi là con của bố mẹ bạn, tôi sẽ giữ mồm giữ miệng cho quyền lợi của bản thân"

Jon trở nên trắng bệch. Simon có thể cảm nhận được ánh nhìn hận thù của Jon và nghĩ rằng Balogh vừa mới tạo ra một kẻ thù trong cuộc sống của mình. Có thể mọi người trong lớp cũng thế bởi Jon không phải loại người ưa thích người ta nghe về điều xấu hổ của mình.

Cậu ta mở miệng, rồi mím chặt thành đường thẳng. Balogh gật đầu như thể đồng ý rằng, đúng rồi đấy, cậu nên ngậm miệng lại và ngồi đó trong sự im lặng đầy xấu hổ.

Balough hăng giọng: "Tôi có câu hỏi cho các bạn đây, những đứa trẻ. Điều tồi tệ nhất mà Thọ Săn Bóng Tối có thể làm là gì?"

Marisol giơ tay "Giết người vô tội?"

Balough nhìn như thể anh ta nghĩ thấy mùi gì kinh khủng lắm (như thể cả lớp bị tấn công bởi con côn trùng bốc mùi, điều mà hoàn toàn không thể xảy ra) "Cô là người thường" Anh ta nói.

Cô gật đầu với vẻ mặt hết sức khó chịu. Điều Simon thích về cô bé 13 tuổi dũng cảm này: Cô chưa bao giờ xin lỗi về việc cô là ai hay là cái gì. Ngược lại, cô có vẻ rất tự hào về điều đó.

"Có khoảng thời gian người thường không được phép đến Idris" Balogh nói, liếc nhìn Catarina, người đang nở nụ cười thoáng qua ở góc phòng học. "Và cũng tương tự đối với cư dân Thế Giới Ngầm"

"Mọi thứ đã thay đổi rồi." Marisol nói.

"Quả nhiên." Anh ta quét nhìn cả lớp với đầy người thường và Thọ Săn Bóng Tối. "Liệu có người nào... thông báo các bạn đánh liều với khách mời chưa?"

Beatriz chậm chạp giơ tay "Mẹ của em nói rằng điều tồi tệ nhất mà một Thọ Săn Bóng Tối có thể làm đó là quên đi nghĩa vụ của cô ta, rằng cô ta ở đây để phục vụ và bảo vệ loài người."

Simon chột nhìn thấy Catarina nhấc môi thành nụ cười nửa miệng.

Một cách rõ ràng Balogh quay về hướng khác. Sau đó hình như quyết định phương pháp Socrate* không mấy hiệu quả, anh ta tự trả lời câu hỏi của mình. "Điều tồi tệ nhất mà một Thọ Săn Bóng Tối có thể làm là phản bội đồng nghiệp của mình trong trận chiến" Anh ta ngâm nga "Thứ tồi tệ nhất mà Thọ Săn Bóng Tối có thể trở thành đó chính là kẻ nhát gan."

*Phương pháp Socrate : Một là "mĩa mai" đây là một thủ pháp phản biện rằng cách nêu lên những câu hỏi sao cho người đối thoại tự thấy mâu thuẫn với ý kiến của mình, từ đó mới thừa nhận sai lầm trong ý kiến đưa ra, thấy được sự thiếu sót ngớ ngẩn của mình.

Hai là " đỡ đở " đây là thủ pháp đi liền với thủ pháp thứ nhất, và được thực hiện sau khi tiến hành thủ pháp " miã mai", bởi vì sau khi làm cho đối

phương tranh luận thấy được cái sai của mình thì cần phải giúp đỡ họ tìm ra lối thoát bằng cách đạt tới tri thức đúng trừ bỏ quan điểm sai.

Ba là " quy nạp" mục đích của yếu tố này là từ những cái riêng lẻ khái quát lên thành cái chung, có ý nghĩa phổ biến, nghĩa là từ những hành vi đạo đức cụ thể, riêng lẻ phải phân tích, so sánh để tìm ra cái thiện phổ biến của mọi hành vi đạo đức.

Bốn là "xác định ", chủ yếu chỉ ra những hành vi Đạo Đức thuộc loại nào, chúng có phụ thuộc và quan hệ với nhau như thế nào.

Socrates đưa nhiều ví dụ để chứng minh: nếu không hiểu được cái chung cái phổ biến, thì người ta không thể nào phân biệt cái chính nghĩa và cái phi nghĩa, cái thiện và cái ác, cái tốt và cái xấu[Nguồn: yahoo.com]

Simon không thể không cảm thấy Balogh đang nhắm trực tiếp vào cậu - rằng anh ta nhìn thấu đầu óc cậu và biết chính xác sự lưỡng lự khi cậu sử dụng vũ khí trong trận chiến, chống lại những sinh vật sống thực sự.

Ờ thì, cũng không hẳn là sống, cậu tự nhắc nhở bản thân mình. Cậu từng chiến đấu với quỷ trước đó, cậu biết rằng, và cậu nghĩ rằng cậu sẽ không mất ngủ vì nó nữa. Nhưng quỷ cũng chỉ là quái vật. Còn ma cà rồng vẫn là người, vẫn có linh hồn. Ma cà rồng không giống những sinh vật trong trò chơi điện tử, có thể làm thương người khác, chảy máu và chết, và chúng cũng đánh trả lại. Trong lớp Tiếng anh một năm trước, Simon đã đọc về Huy hiệu đỏ của Lòng dũng cảm (the Red Badge of Courage), một cuốn tiểu thuyết tẻ nhạt về nội chiến những người lính đến AWOL. Cuốn sách trong thời điểm đó thậm chí còn buồn chán hơn cả bài tập tính toán, đưa Simon vào giấc ngủ, nhưng có một dòng đã in sâu vào tâm trí của Simon "Hắn là một thằng điên hèn nhất". Eric cũng trong lớp, và sau một vài tuần họ quyết định đổi tên ban nhạc thành "Những thằng điên hèn nhất" (Craven Loons) trước khi quên đi tất cả về nó. Nhưng gần đây Simon không thể bật cụm từ ra khỏi đầu. Loon có nghĩa là những kẻ gàn dở với ý nghĩ hắn ta có

thể là một chiến binh hay người hùng. Craven có nghĩa là Éo lá, Khiếp sợ, Hèn nhát. Một người to lớn trì độn nhút nhát.

"Năm đó là năm 1828" Balogh tuyên bố "Khi đó là trước Hiệp ước, nhắc lại cho các bạn rõ, trước khi Thế Giới Ngầm được đưa vào khuôn khổ và dạy cách sống văn minh."

Ở khoe mắt, Simon thấy giáo viên lịch sử của mình đờ người. Nó không có vẻ khôn ngoan khi xúc phạm pháp sư, thậm chí một người không thể lay chuyển như cô Catirna Loss nhưng Balogh tiếp tục mặc dù anh ta không được chú ý đến.

"Châu Âu đang vô cùng hỗn loạn. Những cuộc cách mạng ngang ngược đang xúi giục sự bất hòa giữa các lục địa. Và ở Đức, một âm mưu nhỏ của các pháp sư đã lợi dụng tình hình chính trị để đến xem tình cảnh khổ sở của dân cư địa phương. Một vài người thường trong các bạn có lẽ đã quen với tấn bi kịch và sự tàn phá trong truyện cổ tích của anh em nhà Grimm." Thấy được ánh mắt ngạc nhiên của một vài học sinh, Balogh nở nụ cười đầu tiên. "Vâng Wilhem và Jacob rất thân thiết với nó. Hãy nhớ lấy, bọn ranh, tất cả những câu chuyện đều là sự thật. "

Khi Simon cố nhồi vào đầu mình cái ý nghĩ rằng có thể, đâu đó ở Đức, có vài cái đầu không lồ đang rình rập của những người không lồ giận dữ ở đầu, Balogh tiếp tục câu chuyện của mình. Anh ta kể rằng lớp học của một nhóm nhạc nhỏ của Thợ Săn Bóng Tối đã xảy ra tranh chấp khi "đối đầu" với pháp sư. Chuyển đi của họ vào khu rừng rậm rạp ở Đức, những cái cây của nó sống dậy bởi ma thuật hắc ám, những con chim và quái vật của nó đã bỏ bùa để bảo vệ lãnh thổ của chúng khỏi khuôn khổ của pháp luật. Ở trái tim đen tối của khu rừng, một pháp sư đã triệu hồi một con Đại Quỷ, âm mưu thả nó ra ở Bayern*

*Bayern : là bang lớn nhất nằm cực nam của Đức ngày nay [nguồn : Wikipedia]

"Tại sao?" Một học sinh nào đó hỏi.

"Pháp sư không cần lí do" Balogh nói, với ánh nhìn khác về phía cô Catarina "Phép triệu hồi của ma thuật hắc ám luôn luôn được chú ý bởi kẻ yếu và những kẻ dễ bị cám dỗ."

Cô Catarina lẩm bẩm gì đó. Simon mong đó là một lời nguyền.

"Có 5 Thợ Săn Bóng Tối" Balogh tiếp tục "Những người có thể dễ dàng chiến đấu với 3 pháp sư. Nhưng Đại Quỷ là điều bất ngờ. Thậm chí khi đó, lẽ phải đã chiến thắng, nếu không phải vì sự hèn nhát của người trẻ tuổi nhất trong nhóm, một Thợ Săn Bóng Tối được đặt tên là Tobias Herondale"

Tiếng thì thầm bao trùm lớp học. Mỗi học sinh, cả Thợ Săn Bóng Tối và người thường, đều biết cái tên Herondale. Đó là họ của Jace. Tên một người hùng.

"Vâng, vâng, các bạn đều đã nghe về gia đình Herondale" Balogh nói không mấy kiên nhẫn "Và các bạn có thể đã nghe những điều tốt- về William Herondale, ví dụ, hay con trai của cậu ta James, hay Jonathan Lighthood Herondale ngày nay. Nhưng thậm chí cái cây mạnh nhất cũng có cành cây yếu. Anh của Tobias và vợ của anh ấy đã chết một cách vinh quang trong trận chiến trước khi thập kỷ kết thúc. Điều đó cũng đủ để xóa đi vết dơ của cái tên Herondale. Nhưng không có sự vinh quang và hy sinh nào của dòng họ Herondale có thể khiến chúng ta quên đi những gì Tobias đã làm. Tobias là người thiếu kinh nghiệm và dễ bị xao nhãng khỏi những nhiệm vụ bắt buộc. Hẳn ta có người vợ đang mang bầu ở nhà, và nhồi nhét ảo tưởng rằng điều này có thể giúp hẳn ta khỏi phải làm nhiệm vụ của mình. Và khi quý tấn công, Tobias Herondale, cái tên đã bị bôi nhọ trong suốt khoảng thời gian còn lại, xoay gót chân và chạy trốn" Sau đó Balogh nhắc lại những từ cuối cùng, bàn tay nắm chặt lấy bàn kê rằng rắc khi thốt ra từng từ "Chạy. Trốn".

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#7

"Đương nhiên, chúng ta đã quay lại với lực lượng mạnh hơn và đáp trả đám pháp sư ấy gấp 10 lần bởi những điều chúng đã làm với dân làng. Nhưng tội ác của Tobias Herondale còn kinh khủng hơn nhiều và đáng bị trừng trị."

"Một tội ác kinh khủng hơn? Kinh khủng hơn cả việc tàn sát một nhóm Thợ Săn Bóng Tối ư?" Simon nói trước khi cậu có thể ngăn mình lại.

"Quý và pháp sư không thể quyết định chúng là gì." Balogh nói một cách cay độc "Thợ Săn Bóng Tối được sinh ra ở vị thế cao hơn. Cái chết của ba người đàn ông là trách nhiệm của Tobias Herondale. Và hẳn ta có thể bị trừng phạt ngay tại hiện trường nếu hẳn ngu ngốc trườn cái bản mặt của mình lần nữa. Hẳn ta sẽ không bao giờ làm vậy, nhưng món nợ cần phải trả. Một buổi xét xử được tiến hành khi không có mặt hẳn. Hẳn ta được xét xử là có tội và hình phạt được tiến hành."

"Nhưng em tưởng rằng thầy vừa mới nói hẳn ta không bao giờ quay trở lại?" Julie nói.

"Đúng vậy. Hình phạt được tiến hành trên vợ của hẳn, thay cho hẳn."

"Một người phụ nữ đang mang thai?" Marisol nói, nhìn như thể cô sắp ốm đến nơi.

"Sed lex, dura lex." Những cụm từ tiếng Latin đã hẳn sâu vào trong tâm trí họ ngay từ buổi học đầu tiên tại Học viện, và Simon sắp ghét luôn câu này - nó được sử dụng thường xuyên như một lời bao biện cho những

hành động như quái vật ấy. Balogh dơ ngón tay và im lặng quan sát lớp học, ngắm nhìn với sự hài lòng khi thông điệp của anh ta được truyền tải rõ ràng. Đây là cách Clave đối xử với những kẻ hèn nhát trong trận chiến; đây là công lí của Hiệp ước. "Luật tuy hà khắc." Balogh phiên dịch "Nhưng luật vẫn là luật."

"Hãy lựa chọn một cách khôn ngoan." Scarsbury cảnh báo, quan sát học sinh đang nghiên cứu kĩ càng các lựa chọn mà kho vũ khí cung cấp.

"Làm sao chúng em có thể lựa chọn một cách khôn ngoan khi thầy thậm chí còn chưa nói bất cứ cái gì về thứ mà bọn em đang chống lại?" Jonathan vẫn.

"Các cô cậu đều biết đó là ma cà rồng." Scarsbury nói " Các cô cậu sẽ học hỏi nhiều được hơn khi đến nơi."

Simon vác cây cung lên vai và chọn một cái dao găm cho cậu chiến. Có vẻ những vũ khí cậu chọn đều giảm thiểu khả năng cậu vô tình tự đâm bản thân mình đến mức thấp nhất. Khi học sinh Thợ Săn Bóng Tối tự vẽ chữ rune mang ý nghĩa sức mạnh và nhanh nhẹn và nhét đèn phù thủy vào trong túi, Simon móc cái đèn pin nhỏ vào một bên hông và súng phun lửa tiện dụng ở bên còn lại.

Cậu chạm vào ngôi sao David được treo trên cùng một sợi dây truyền với huy hiệu của Jordan ở xung quanh cổ cậu - nó không giúp được gì nhiều nếu ma cà rồng ấy chưa từng là người Do Thái, nhưng nó giúp cậu cảm thấy tốt hơn một chút. Giống như có người nào đó đang dõi theo cậu.

Sự hào hứng trong không khí đã khiến Simon nhớ lại khi cậu còn nhỏ, chuẩn bị một chuyến đi về đồng quê. Đương nhiên, một cuộc viếng thăm đến sở thú Bronx hay đến trung tâm xử lí rác thải sẽ ít khi đi kèm theo một cuộc mổ bụng, moi ruột mà thay vào đó là xếp hàng lên xe của trường, học

sinh tự tập hợp trước Công Dịch Chuyển, cái mà có thể mang họ đi chỉ trong một cái nháy mắt.

"Cậu đã sẵn sàng cho việc này chưa?" George hỏi, nhe răng cười. Được trang bị đầy đủ với thanh kiếm dài đeo chéo vai, bạn cùng phòng của Simon từng centimet đều thấm đậm hơi thở của một chiến binh.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Simon đã tưởng tượng bản thân mình nói không. Giơ tay lên, thỉnh cầu sự tha thứ. Thừa nhận rằng cậu không biết cậu đang làm gì ở đây, rằng tất cả chiến thuật chiến đấu cậu được dạy đều đã bốc hơi khỏi đầu, rằng cậu rất vui khi được đóng gói hành lí, dịch chuyển về nhà và giả vờ như những điều này chưa bao giờ xảy ra.

"Tớ luôn sẵn sàng." Cậu nói, và bước qua cánh Công Dịch Chuyển.

Từ những thứ Simon nhớ, đi bằng xe buýt trường là một trải nghiệm bản thiêu và không đáng, tràn ngập mùi chua, những viên đạn giấy và những cuộc vật lộn đáng xấu hổ với cơn buồn nôn. Đi bằng Công Dịch Chuyển còn khung khủng hơn gấp ngàn lần.

Khi mà cậu lấy lại cân bằng và hơi thở, Simon nhìn ra xung quanh - và thở dốc. Không ai đề cập đến họ sẽ dịch chuyển đến đâu nhưng Simon nhận ra bức tường đó ngay lập tức. Cậu đã trở lại thành phố New York - không chỉ New York mà thậm chí là Brooklyn. Gowanus, rõ ràng hơn, phần đất mở rộng của khu vực công nghiệp và kho hàng chạy dọc theo con kênh bị ô nhiễm, mất chưa đến 10 phút đi bộ từ căn hộ của mẹ cậu.

Cậu đang ở nhà.

Nó hoàn toàn giống với những gì cậu nhớ, nhưng cũng hoàn toàn khác biệt. Hay có thể là do cậu hoàn toàn khác biệt, chỉ sau 2 tháng ở Idris, cậu đã quên mất âm thanh và mùi vị của cuộc sống hiện đại. Tiếng o o chậm rãi và rõ ràng của điện và lớp khói bụi dày từ khí thải ô tô, tiếng còi xe tải,

phân chim bồ câu và bãi rác đã trải qua 6 năm hình thành từ cuộc sống hằng ngày.

Hay nói theo cách khác, nó có thể là bởi vì cậu giờ đây có thể nhìn xuyên qua lớp ảo ảnh, cậu có thể thấy người cá bơi dưới Gowanus.

Đây là nhà, đồng thời cũng không phải là nhà, và Simon cảm nhận sự mất phương hướng giống như cậu đã từng có sau mùa hè ở trên ngọn núi ở Camp Ramah, khi cậu cảm thấy bản thân không thể rơi vào giấc ngủ nếu không có tiếng ve kêu và tiếng ngáy của Jake Grossberg ở giường tầng trên. Có thể, cậu nghĩ, bạn không thể biết những gì thay đổi bạn cho đến khi bạn về nhà.

"Hãy nghe đây, những chàng trai." Scarsbury hét, khi học sinh cuối cùng bước ra khỏi Công Dịch Chuyển. Họ tập trung trước một công ty bị bỏ hoang, tường tràn ngập hình vẽ graffiti và cửa sổ được bít kín bằng ván.

Marisol hăng to giọng, và Scarsbury thở hắt ra "Nghe đây những chàng trai và những cô gái. Trong tòa nhà này là một ma cà rồng đã phá vỡ Hiệp ước và đã giết người thường. Nhiệm vụ của các cô cậu là lần theo dấu vết và hành hình cô ta. Và tôi đề nghị các bạn làm xong trước khi bình minh."

"Những ma cà rồng khác không được cho phép tự giải quyết vấn đề này sao?" Quyển Codex đã giải thích khá rõ rằng Thế Giới Ngầm được tin tưởng để tự kiểm soát. Simon tự hỏi điều đó có bao gồm việc đưa ra lời cáo buộc giả mạo về ma cà rồng trong buổi xét xử trước khi họ bị hành hình.

Làm sao mình có thể đến đây? Cậu tự hỏi - cậu còn không tin vào hình phạt mang tính chết chóc.

"Đó không phải điều mà bạn cần quan tâm." Scarsbury nói "nhưng nhóm của cô ta đã trao toàn quyền quyết định cho chúng ta, để mà những

đứa trẻ như bạn, tay có thể nhuộm chút máu. Hãy nghĩ đó là một món quà mà ma cà rồng dành tặng cho bạn.

Ngoại trừ [món quà] không thực sự là món quà, Simon nghĩ.

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#8

"Sed lex, dura lex" George lẩm nhẩm bên cạnh cậu, với cái nhìn không mấy dễ dàng, như thể cậu ấy đang cố gắng tự thuyết phục bản thân.

"Các cậu có 20 người và cô ta chỉ có một mình." Scarsbury nói " Và phòng trường hợp một vài kẻ nhai nhép khác mà các cậu không thể tự xử lí, những Thợ Săn Bóng Tối nhiều kinh nghiệm sẽ quan sát, và sẵn sàng tham chiến nếu các cô cậu làm hỏng việc. Các cô cậu không nhìn thấy họ, nhưng họ luôn nhìn thấy mấy người các cậu, và đảm bảo rằng mấy cô cậu không bị thương. Có thể. Và nếu bất cứ người nào trong các bạn cụp đuôi lại và chạy trốn, Hãy nhớ lấy những điều các bạn vừa mới được học. Hèn nhát có cái giá của nó."

Khi họ đứng bên lề đường dưới ánh mặt trời rực rỡ, nhiệm vụ nghe có vẻ không mấy quang minh chính đại. Hai mươi Thợ Săn Bóng Tối đang được huấn luyện chiến đấu với một người phụ nữ, một ma cà rồng bị bắt giữ, mắc bẫy ở trong tòa nhà bởi bức tường thép và ánh nắng mặt trời.

Nhưng ở bên trong nhà máy cũ, trong bóng tối, tưởng tượng đến những chuyển động thấp thoáng và chiếc răng nanh lập lòe, là một câu chuyện khác. Trò chơi không còn khiến họ hứng thú nữa - nó không còn giống một trò chơi nữa.

Học sinh chia thành từng cặp, tìm kiếm con mồi qua bóng tối. Simon tình nguyện canh giữ một trong những cửa thoát hiểm, vô cùng mong muốn rằng điều này có thể chứng minh điểm tương tự với lớp bóng đá, nơi mà

cậu dành hàng giờ để giữ gôn và chỉ bàn tay đầy kinh nghiệm mới có thể cản phá lại một cú sút bóng tốt.

Và đương nhiên, mỗi lần như vậy, quả bóng đều bay qua đầu cậu và chạm vào lưới, và đội cậu thua. Nhưng cậu cố không nhớ về điều đó.

Jon Cartwright đứng bên cửa cạnh cậu, đèn phù thủy phát sáng trên tay cậu ra. Thời gian trôi qua; họ cố gắng hết sức lờ nhau đi.

"Đáng buồn khi cậu không thể dùng một trong những thứ này" Cuối cùng Jon nói, giơ chiếc đèn phù thủy lên "Hay cái này." Cậu ta chạm vào thanh kiếm thiên thần treo bên hông. Học sinh chưa được dạy cách chiến đấu với những thứ ấy nhưng một vài đứa trẻ Thợ Săn Bóng Tối đã mang vũ khí riêng của chúng từ nhà. "Đừng lo lắng, người hùng. Nếu ma cà rồng xuất hiện, tôi sẽ ở đây để bảo vệ cậu."

"Tuyệt, tôi có thể trốn sau cái tôi to lớn của cậu."

Jon xoay người lại "Cậu có thể tự quan sát một mình, người thường. Nếu cậu không cẩn thận, cậu sẽ..." Giọng Jon nhỏ dần. Cậu ta lùi lại cho đến khi dựa vào tường.

"Tôi sẽ làm sao?" Simon thúc giục.

Jon phát ra âm thanh như thể một tiếng rên. Cậu ta lúng túng đặt tay ở thắt lưng, ngón tay tìm kiếm thanh kiếm thiên thần nhưng không thể tìm thấy. Mắt của cậu ta nhìn chăm chú vào một điểm qua vai Simon. "Hãy làm gì đó đi!" Jon la lên "Cô ta đang sắp đến chỗ chúng ta rồi."

Simon đã xem khá nhiều phim kinh dị để tưởng tượng ra hình ảnh. Và những hình ảnh này đủ để khiến cậu mong muốn xông ra khỏi cánh cửa, lẫn mình vào ánh sáng, và tiếp tục chạy cho đến khi cậu trở về nhà, khóa cửa, an toàn dưới gầm giường, nơi mà cậu đã từng trốn khỏi những con quái vật tưởng tượng.

Nhưng thay vào đó, chậm rãi, cậu xoay người lại.

Cô gái bước dần ra khỏi bóng tối, nhìn có vẻ xấp xỉ tuổi cậu. Mái tóc nâu của cô ta được buộc cao lên, mắt kính màu hồng sậm gọng kiểu vintage, mặc áo phong mô tả lại cái áo đầm máu của chỉ huy Star Trek và đọc, LIVE FAST DIE RED. Cô ta, nói theo cách khác, chính là kiểu của Simon - trừ việc chiếc răng nanh thấp thoáng dưới ánh đèn pin của cậu và tốc độ không phải của người thường khi cô ta chớp nhoáng chạy xuyên qua phòng và đá vào đầu của Jon Cartwright. Cậu ta ngã gục trên nền đất.

"Và ở đây có hai người." Cô gái nói, nhếch mép cười.

Việc một ma cà rồng bằng tuổi cậu, và ít nhất trông giống như vậy đã từng xảy ra với Simon.

"Cậu sẽ muốn cẩn thận với thứ đó đấy, Ma cà rồng ư sáng ạ." cô ta nói "Tôi nghe được rằng cậu sống lại một lần nữa. Có lẽ cậu cứ muốn giữ như thế này."

Simon nhìn xuống và nhận ra cậu đã cầm trong tay cây dao găm.

"Cậu sẽ để tôi rời khỏi đây, hay không?" Cô ta hỏi.

"Cô không thể rời khỏi đây."

"Không thể sao?"

"Ánh nắng mặt trời, nhớ chứ? Khiến cho ma cà rồng yếu đi." Simon không thể tin rằng giọng của cậu không run rẩy. Thực lòng mà nói, cậu không thể tin được cậu chưa tè ra quần. Cậu đang ở một mình với một ma cà rồng. Một cô gái ma cà rồng dễ thương... người mà đáng nhẽ ra cậu phải giết. Bằng một cách nào đó.

"Hãy xem đồng hồ của cậu đi, Ma cà rồng ư sáng."

"Tôi không đeo đồng hồ." Simon nói "Và tôi cũng không còn là Ma cà rồng ư sáng nữa."

Cô ta bước đến gần cậu, gần đến nỗi có thể vuốt ve khuôn mặt cậu. Ngón tay cô ta lạnh, làn da mịn màng như sứ. "Thực sự là cậu không nhớ sao?" Cô ta nói, nhìn cậu tò mò "Cậu thậm chí còn không nhớ về tôi?"

"Tôi đã từng... tôi biết cô sao?*"

*Bản gốc: Did I... do I know you?

Cô ta lướt đầu ngón tay qua môi "Câu hỏi là, làm sao cậu biết tôi, Ma cà rồng ư sáng? Tôi chưa bao giờ nói"

Clary và những người khác không nói bất cứ thứ gì về việc Simon có một người bạn là ma cà rồng...hay hơn một người bạn. Có thể họ muốn loại bỏ đi những chi tiết về phần đó của cuộc đời cậu, phần mà khi cậu khát máu và bước đi trong bóng tối. Có thể cậu cảm thấy xấu hổ khi cậu chưa bao giờ nói với họ.

Hoặc có thể cô ta đang nói dối.

Simon ghét việc này, việc không biết gì cả. Nó khiến cho cậu cảm thấy như thể cậu đang đi trong cát lún, mỗi câu hỏi chưa được trả lời, mỗi khám phá mới về quá khứ của cậu đều nhấn chìm cậu sâu hơn xuống đồng bần thiu ấy.

"Để cho tôi đi ma cà rồng ư sáng," Cô ta thì thầm "Rồi cậu sẽ không bị thương."

Cậu đã từng đọc trong quyển Codex rằng ma cà rồng có khả năng thôi miên. Cậu biết là cậu nên chống lại nó. Nhưng ánh nhìn của cô ta có sức hấp dẫn mạnh. Cậu không thể nhìn đi chỗ khác.

"Tôi không thể làm vậy." Simon nói "Cô phá vỡ Luật. Cô đã giết một vài người. Rất nhiều người."

"Làm sao cậu biết?"

"Bởi vì..." Cậu dừng lại và nhận ra nó nghe yếu đuối và nhu nhược như thế nào: bởi vì có người bảo tôi như vậy.

Dù gì thì cô ta cũng đoán ra câu trả lời mà thôi. "Cậu luôn làm theo những gì cậu được kể hử, Ma cà rồng ưa sáng? Cậu chưa bao giờ nghĩ cho bản thân à?"

Tay Simon nắm chặt lấy dao găm. Cậu đã từng lo lắng về việc khám phá ra cậu là kẻ hèn nhát, quá sợ hãi để chiến đấu. Nhưng cậu đang ở đây, đối mặt với một con có lẽ là quái vật, cậu không sợ - cậu miễn cưỡng.

Sed lex, dura lex.

Ngoại trừ có thể nó không đơn giản như vậy, có thể cô ta nhầm lẫn, hay một người nào khác, có thể cậu nhận được thông tin sai lệch. Có thể cô ta là một kẻ giết người máu lạnh - nhưng thậm chí là như vậy, ai sẽ thay cậu trừng phạt cô ta?

Cô ta đi chéo qua cậu đến trước cửa. Không hề suy nghĩ, cậu chặn cô ta lại. Chiếc dao găm vung lên, xoay một đường vòng cung trong không khí, rít bên tai cô. Cô nhảy về phía sau, cười khi lao lên tấn công cậu, ngón tay cong lại như móng vuốt. Khi đó Simon cảm nhận được, lần đầu tiên, lượng adrenaline dâng trào cậu đã từng hy vọng, sự rõ ràng của trận chiến. Cậu dừng việc nghĩ về kỹ thuật và chuyển động, không nghĩ gì cả, chỉ đơn giản hành động, khóa và tránh những đòn tấn công của cô ta, những cú đá nhắm đến mắt cá chân để quét chân cô ta xuống, cửa chiếc dao găm qua làn da nhọt nhọt, lấy máu ra và khi nào cậu hoạt động trở lại, một bước sau người cậu, cậu nghĩ, mình có thể làm được, mình đang chiến đấu và mình sẽ chiến thắng.

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#9

Cho đến khi cô ta nắm chặt lấy cổ tay cậu, xoay lưng cậu lại như thể cậu là một đứa trẻ, nhảy lên người cậu. Cô ta đang chơi đùa cậu, cậu nhận ra điều đó. Giả vờ chiến đấu cho đến khi cô ta thấy chán.

Mặt cô ta áp sát vào mặt cậu, đủ gần để cậu cảm nhận được hơi thở của cô ta - nếu cô ta còn thở.

Bất chợt cậu nhớ đến cậu đã từng lạnh như thế nào khi cậu chết. Cậu nhớ sự tĩnh lặng trong lồng ngực, nơi mà tim cậu không còn đập nữa.

"Tôi có thể trả lại cho cậu, Ma cà rồng ư sáng." Cô ta thì thầm "Một cuộc sống bất diệt."

Cậu nhớ đến cái đói, và vị của máu.

"Đó không phải cuộc sống." Cậu nói.

"Đó cũng không phải cái chết." Đôi môi lạnh lẽo của cô ta trên cổ cậu. Tất cả mọi thứ về cô ta đều lạnh. "Tôi có thể giết cậu ngay bây giờ, Ma cà rồng ư sáng. Nhưng tôi sẽ không làm vậy. Tôi không phải là quái vật. Mặc kệ những gì chúng đã nói với cậu."

"Tôi đã nói với cô rồi, tôi không còn là Ma cà rồng ư sáng nữa." Simon không biết tại sao cậu lại cãi nhau với cô ta, đặc biệt là bây giờ, nhưng nó có vẻ quan trọng để nói to ra, rằng cậu đang sống, rằng cậu là con người, rằng tim cậu lại đập trở lại. Đặc biệt là bây giờ.

"Cậu đã từng là cư dân Thế Giới Ngầm." Cô ta nói, tiến về phía cậu. "Nó luôn là một phần của cậu. Thậm chí cậu quên đi thì nó cũng không bao giờ biến mất."

Cậu lại chuẩn bị tranh cãi, một lần nữa, khi chiếc roi da lóe lên trong bóng tối và cuốn quanh cổ của cô gái. Nó kéo mạnh cô ta lùi về phía sau vài feet và cô ta tiếp đất vô cùng đau đớn, đầu đập xuống sàn xi măng.

"Isabelle?" Simon nói trong sự bối rối, khi Isabelle Lightwood tấn công ma cà rồng, thanh kiếm lóe sáng.

Trước đây cậu chưa bao giờ nhận ra tội lỗi kinh khủng ngược lại với tự nhiên rằng cậu đã đánh mất những kí ức khi Isabelle chiến đấu. Rõ ràng đó là những hành động bản năng của cô, cách Isabelle đứng tuyệt đẹp; nhảy vọt trong không khí, khắc cái chết lên những thân xác lạnh lẽo, thanh tao, tỏa sáng như chiếc roi da vàng của cô. Cô ấy như một vị thần, Simon nghĩ và sau đó im lặng tự sửa lại- cô ấy giống một thiên thần báo thù, sự trả thù của cô nhanh và chết chóc. Trước khi cậu có thể tự đứng lên khỏi mặt đất, họng của cô gái ma cà rồng bị rạch rộng, đôi mắt của cô ta quay ngược vào trong, và như vậy, nó kết thúc. Cô ta tan thành tro bụi, biến mất.

"Không cần cảm ơn." Isabelle xòe bàn tay.

Simon lờ đi, đứng lên mà không cần sự giúp đỡ của cô "Tại sao cậu lại làm vậy?"

"Ờ, bởi vì cô ta đang chuẩn bị giết cậu."

"Không, cô ta sẽ không làm vậy." Simon lạnh lùng nói.

Isabelle há hốc miệng ra nhìn cậu "Cậu không thực sự là giận tớ đấy chứ? Vì cứu cậu?"

Cho đến khi cô hỏi, cậu nhận ra cậu có giận. Giận dữ với cô vì giết cô gái ma cà rồng, giận dữ với cô vì thừa nhận rằng cậu cần được cứu và điều đó khá đúng, giận dữ với cô vì trốn trong bóng tối, chờ đợi để cứu cậu mặc dù cậu đã đau đớn làm rõ rằng không có bất cứ thứ gì giữa bọn họ nữa. Giận dữ rằng cô vô cùng quyến rũ, như nữ thần chiến tranh với mái tóc đen nhánh và mặc kệ những điều linh tinh khác vẫn yêu cậu - và cậu có lẽ sắp phải chia tay với cô, một lần nữa.

"Cô ta không có ý định làm hại tớ. Cô ta chỉ muốn rời đi thôi."

"Và sao nào? Tớ đang nhẽ ra phải để cho cô ta đi ư? Đó là điều mà cậu đang định làm? Có nhiều người trên thế giới này hơn cậu, Simon. Cô ta đã giết những đứa trẻ. Cô ta xé toạc họng của họ."

Cậu không thể trả lời. Cậu không biết mình cảm nhận và nghĩ cái gì. Cô gái ma cà rồng là kẻ giết người. Một kẻ giết người máu lạnh, trong cảm nhận của thế giới. Nhưng cậu cảm thấy một sự kết nối với cô ta như thể là cô ta đã từng ôm hôn lấy cậu. Một tiếng thì thầm trong đầu cậu rằng chúng ta đều là những đứa trẻ lạc lối.

Cậu không chắc có nơi nào trong cuộc đời Isabella dành cho những người lạc lối

"Simon?" Isabelle nhẹ nhàng như mùa xuân. Cậu có thể thấy được cô nỗ lực như thế nào để giữ cho giọng mình vững vàng, khuôn mặt không cảm xúc.

Làm sao mà mình biết được điều đó? Simon tự hỏi. Nhìn thấy cô như nhìn thấy hai người: một Isabelle là một người lạ mà cậu không quen, một Isabelle là cô gái yêu Simon rất nhiều, cậu có thể sẵn sàng hi sinh mọi thứ cho cô. Một phần của cậu - một phần của kí ức nằm sâu phía dưới, trái với lẽ phải - tuyệt vọng xóa nhòa đi khoảng cách giữa họ, ôm cô trong vòng tay

mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, đánh mất bản thân trong đôi mắt sâu không đáy của cô, đôi môi cô, tình yêu mãnh liệt bảo vệ của cô.

"Cậu không thể cứ làm như thế này." Cậu hét lên, không chắc cậu đang la lên với mình hay với cô. "Nó không phải việc của cậu khi chọn cho tớ, hay quyết định tớ nên làm gì và tớ nên sống như thế nào. Tớ nên là ai. Tớ đã phải nói bao nhiêu lần trước khi cậu nghe tớ. Tớ không phải là cậu ta. Và tớ không bao giờ là cậu ta, Isabelle. Cậu ta thuộc về cậu, tớ hiểu điều đó. Nhưng tớ thì không. Tớ biết các cậu, Thợ Săn Bóng Tối, đã quen với việc có tất cả mọi thứ trên con đường của các cậu - các cậu đặt ra luật lệ, các cậu biết điều gì tốt nhất cho phần còn lại của chúng ta. Nhưng không phải lần này được chứ? Không phải với tớ."

Với sự bình tĩnh khoan thai, Isabelle rất doi da vào hông "Simon, tớ nghĩ là cậu hiểu lầm là tớ quan tâm."

Không phải là cảm xúc trong giọng của cô làm nứt trái tim cậu, nhưng thiếu nó. Đằng sau những từ ngữ chẳng là gì cả: không đau đớn, không giận dữ, chỉ là một sự trống trải. Trống rỗng và lạnh lẽo.

"Isabelle - "

"Tớ không đến đây vì cậu, Simon. Đây là công việc của tớ. Tớ nghĩ rằng cậu cũng muốn đây là công việc của cậu. Nhưng nếu mà cậu vẫn cảm thấy như vậy, tớ đề nghị là cậu nên xem xét lại một vài thứ. Như là cậu sẽ nói như thế nào với người điều hành Học viện của cậu."

"Người điều hành Học viện...?"

"Và trong bản ghi lại, từ khi cậu bắt đầu chủ đề nói? Cậu đã đúng Simon. Tớ không biết bất cứ thứ gì về con người này của cậu. Và tớ khá chắc rằng là tớ cũng không muốn." Cô đi qua Simon, vai của cô chạm vào vai cậu nhưng chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn, lướt ra khỏi tòa nhà và chìm trong bóng tối.

Simon nhìn chăm chăm vào phía sau cô, và tự hỏi liệu cậu có nên đi theo, nhưng có vẻ cậu không thể khiến chân mình cử động. Khi âm thanh đóng sầm cửa, Jon Cartwright mở mắt, quay cuồng chóng mặt, tự đứng lên "Chúng ta tóm được cô ta chưa?" Cậu ta hỏi Simon, chợt nhìn thấy nhúm nhỏ bụi nơi cô gái ma cà rồng từng đứng.

."Ừ" Cậu mệt mỏi nói "Cậu có thể nói như vậy."

"Tuyệt, phải thế chứ, kẻ khát máu." Jon giơ cao nắm tay lên không khí, rồi làm devil finger* "Cậu đụng phải một con bò Cartwright và giờ cậu sẽ bị húc."

*devil finger:

"Tôi không nói là cô ta không phá Luật" Simon giải thích có vẻ như gần trăm lần rồi "Tôi chỉ nói, thậm chí cô ta có phá Luật, tại sao chúng ta phải giết cô ta? Ý tôi là - tại sao không, tôi không biết, tống vào tù?"

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#10

Vào thời điểm họ dịch chuyển về Học viện, bữa tối đã bắt đầu khá lâu. Nhưng như một phần thưởng cho sự nỗ lực của họ, Dean Penhallow mở sảnh ăn và bếp cho 20 học sinh trở về. Họ chen chúc trên bàn ăn, ngẫu nhiên món trứng cuộn đã sắp hỏng và món shawarma* vô vị đáng thương. Học viện đã trả lại chính sách truyền thống phục vụ những món ăn quốc tế - nhưng không may, tất cả thức ăn đều được chuẩn bị chỉ bằng một đầu bếp, người mà Simon nghi ngờ là pháp sư, bởi hầu hết những món họ ăn đều có mùi như thức ăn chó.

*shawarma:

"Bởi vì đó là điều chúng ta làm." Jon nói. "Một ma cà rồng - một cư dân Thế Giới Ngầm - vi phạm Hiệp ước, một người nào đó phải giết nó. Cậu không chú ý à?"

"Vậy tại sao không có nhà giam cho cư dân Thế Giới Ngầm?" Simon nói "Tại sao không có việc xét xử cho cư dân Thế Giới Ngầm?"

"Đó không phải cách nó hoạt động, Simon." Julie nói. Cậu đã nghĩ cô có thể thân thiện hơn sau cuộc nói chuyện ở hành lang trong tối hôm đó, nhưng, góc cạnh của cô còn sắc sảo hơn, có trách nhiệm hơn để lấy máu. "Đây không phải là cái luật ngu ngốc của lũ người thường các cậu. Đây là Luật. Được ban xuống bởi Thiên thần. Cao quý hơn tất cả mọi thứ."

Jon tự hào gật đầu "Sed lex, dura lex."

"Nếu nó sai thì sao?" Simon hỏi.

"Làm sao nó có thể sao nếu nó là Luật chứ? Đó là phép nghịch hợp."

Đúng là chó chê mèo lắm lông, cậu ấu trĩ nghĩ, nhưng đã kịp ngăn mình lại trước khi nói ra tiếng. Dù thế nào đi chăng nữa Jon cũng giống đứa trẻ.

"Cậu nhận ra cậu như kiểu đang ở trong giáo phái nào đó vậy." Simon phàn nàn, chạm vào ngôi sao đeo trên cổ cậu. Gia đình cậu không hẳn sùng đạo, nhưng bố cậu luôn thích giúp cậu hiểu được quan điểm nào đúng, quan điểm nào sai của người Do thái "Luôn có ít phòng ngộ nguậy." Ông nói với Simon "Có rất ít không gian cho con tự hiểu được những thứ đó." Ông dạy Simon cách đặt câu hỏi, cách thách thức chính quyền, hiểu và tin vào những luật lệ trước khi cậu tuân theo. Có một cuộc tranh cãi của giáo hội Do Thái, bố của cậu thích thú nói, thậm chí khi nó trở thành tranh cãi với Chúa.

Simon tự hỏi bây giờ bố sẽ nghĩ gì về cậu, ở một trường cho người theo trào lưu chính thống, thề trung thành với Luật tối cao. Điều này có ý nghĩa gì khi là một người Do thái ở trong một thế giới nơi thiên thần và ác quỷ bước đi trên trái đất, sử dụng phép thuật và mang kiếm? Liệu có nghĩ cho bản thân một hoạt động phù hợp hơn với một thế giới không có bằng chứng nào của sự chia rẽ?

"Luật tuy hà khắc nhưng Luật vẫn là Luật." Simon thêm vào trong sự kinh tởm. "Thế thì làm sao? Nếu Luật sai trái, tại sao không thay đổi nó. Cậu có biết thế giới sẽ như thế nào nếu chúng ta vẫn theo luật trong thời kì Tăm tối*

*Nguyên tác: Dark Ages :là một cách phân kì lịch sử chỉ thời Trung Cổ. Cách gọi này nhấn mạnh sự suy thoái văn hóa và kinh tế, được cho là xảy ở Châu Âu khi Đế chế La Mã suy tàn, cũng như sự thiếu vắng ghi chép tương đối trong thời kì này "Nguồn: Wikipedia."

"Câu có biết người nào khác từng nói như thế này à?" Jon hỏi một cách đáng ngại.

"Để tôi đoán : Valentine" Simon cau có "Bởi vì trong toàn bộ lịch sử của Thọ Săn Bóng Tối, chỉ có một người làm phiền đặt ra câu hỏi. Vâng đó chính là tôi một kẻ độc ác và quyến rũ sắp chỉ huy một cuộc cách mạng mới. Tốt hơn hết là các cậu hãy tổ giác tôi đi."

George lắc đầu một cách cảnh cáo "Simon tớ không nghĩ - "

"Nếu cậu ghét điều đó như vậy, tại sao cậu vẫn ở đây?" Beatriz cắt ngang với thái độ thù địch, có thể nhận ra trong giọng của cô. "Cậu có thể chọn một cuộc sống cậu muốn." Cô dừng đột ngột, để lại một thứ gì đó treo lơ lửng trong sự im lặng. Một thứ gì đó, Simon nghi ngờ, như : Không giống như những người còn lại.

"Đó là một câu hỏi hay." Simon đặt nĩa xuống và đẩy ghế ra sau.

"Thôi nào, cậu thậm chí còn chưa xong..." George vẫy tay về phía cái đĩa, như thể cậu không thể khiến bản thân miêu tả đây là một món ăn.

"Tớ không muốn ăn."

Simon đã đi được nửa đường tới ngục tối khi Catarina Loss chặn đường cậu ở hành lang.

"Simon Lewis." Cô nói "Chúng ta cần nói chuyện."

"Chúng ta không thể làm điều đó vào buổi sáng được sao cô Loss?" Cậu hỏi "Hôm nay là một ngày dài, và -"

Cô lắc đầu "Tôi biết về ngày của cậu, Simon Lewis. Chúng ta nói chuyện ngay bây giờ."

Bầu trời rực rỡ với những ngôi sao. Làn da xanh của Catarina sáng lên dưới ánh trăng và mái tóc rực màu bạc. Pháp sư khẳng định rằng họ đều cần không khí trong lành và Simon phải thừa nhận rằng cô ấy đúng. Cậu đã cảm thấy tốt hơn, chỉ hít thở ở bãi cỏ và cây và bầu trời. Idris có mùa, nhưng đến tận bây giờ ít nhất chúng không giống những mùa cậu đã từng trải qua. Hoặc có thể chúng giống những phiên bản có thể nhất của chúng: mỗi mùa thu đều sắc nét và tươi sáng, không khí tràn ngập

\nhứa hẹn của lửa trại và vườn táo, sự xuất hiện của mùa đông được đánh dấu bởi một bầu trời trong lành đáng ngạc nhiên và ăn mòn không khí gần như vui vẻ trong cơn đau lạnh giá của nó.

"Tôi đã nghe những gì cậu nói trong bữa tối, Simon." Catarina nói khi họ đi dạo quanh khu đất.

Cậu nhìn giáo viên của mình với sự ngạc nhiên và một chút khẩn trương. "Làm sao cô nghe được?"

"Tôi là một pháp sư," Cô nhắc nhở cậu "Tôi có làm được nhiều thứ."

Đúng rồi. Trường học phép thuật, cậu nghĩ trong tuyệt vọng, tự hỏi liệu cậu có cái gì riêng tư nữa hay không.

"Tôi muốn kể cho cậu một câu chuyện, Simon." Cô nói. "Tôi chỉ kể cho một số người đáng tin, và tôi mong rằng cậu sẽ lựa chọn giữ điều đó cho riêng mình."

Có vẻ đó là điều kì lạ đối với cô khi mạo hiểm với một học sinh mà cô không hiểu rõ - nhưng dù gì cô cũng là một pháp sư. Simon không biết họ có thể làm gì, nhưng cậu đang cải thiện khả năng tưởng tượng của mình. Nếu cậu phá hủy sự tự tin của cô, cô có thể biết điều đó.

Và hành động một cách phù hợp.

"Trong lớp học cậu đã nghe câu chuyện của Tobias Herondale, đúng chứ?"

"Em luôn nghe giảng trên lớp." Cậu nói, và cô cười.

"Cậu luôn giỏi với những câu trả lời lảng tránh, Ma cà rồng ư sáng. Cậu có thể trở thành tiên đấy."

"Em đoán đó không phải lời khen."

Catarina hướng về cậu một nụ cười bí ẩn. "Tôi không phải Thợ Săn Bóng Tối." Cô nhắc nhở cậu. "Những ý kiến về tiên là của riêng tôi."

"Tại sao cô vẫn gọi em là Ma cà rồng ư sáng?" Simon hỏi "Cô biết đó không còn là em nữa."

"Chúng ta đều là những kết quả của quá khứ." Catarina nói "Sự góp nhặt của hàng ngàn những lựa chọn hằng ngày. Chúng ta có thể thay đổi bản thân nhưng không bao giờ có thể xóa đi chúng ta từng là gì." Cô nâng một ngón tay để bảo cậu im lặng, như thể cô biết rằng cậu chuẩn bị tranh cãi "Quên đi những lựa chọn đó không làm chúng biến mất, Ma cà rồng ư sáng. Cậu nên nhớ điều đó."

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#11

"Đó là điều mà cô muốn nói với em?" Cậu hỏi, tâm trạng cúi kính dễ nhận ra hơn cậu nghĩ. Tại sao tất cả mọi người trong cuộc sống của cậu đều muốn nói với cậu cậu là ai, hay người cậu cần trở thành.

"Cậu đang mất kiên nhẫn với tôi." Catarina quan sát. "May thay, tôi không mấy quan tâm. Bây giờ tôi sẽ kể cho cậu nghe một câu chuyện khác về Tobias Herondale. Nghe hay không nghe - đó là lựa chọn của cậu."

Cậu nghe.

"Tôi biết Tobias, biết mẹ của hắn trước khi hắn được sinh ra, quan sát hắn như một đứa trẻ cố gắng đấu tranh để hòa nhập với gia đình của mình, tìm được chỗ đứng của mình. Gia đình Herondale bản thân hơn những gì cậu biết. Nhiều người trong số họ là anh hùng, một vài người là kẻ phản bội, rất nhiều người là đồ bỏ đi, những sinh vật hoang dã bị tàn phá bởi tham vọng của mình, cho dù nó có được yêu mến hay bị ghét bỏ. Tobias ... hoàn toàn khác biệt. Hắn ta dịu dàng, ngọt ngào, một cậu bé sẵn sàng làm mọi điều cậu ta được bảo. Anh trai của hắn, William - bây giờ, có một Thọ Sản Bóng Tối phù hợp là người nhà Herondale, dũng cảm và cứng đầu gấp đôi so với đứa cháu trai người về sau chán ngấy cái tên của mình. Nhưng không phải Tobias. Hắn ta ko có khả năng Thọ Sản Bóng Tối đặc biệt nào, và không mấy thích điều đó. Bố của hắn ta là một người đàn ông chăm chỉ, mẹ của hắn thì có chút điên khùng, mặc dù hầu như không ai có thể đổ lỗi cho cô khi có một người chồng như vậy. Một chàng trai can đảm có lẽ đã từ bỏ gia đình Thọ Sản Bóng Tối và truyền thống, tự quyết định anh ta không phù hợp với cuộc sống của Thọ Sản Bóng Tối và tự vùng vẫy. Nhưng đối

với Tobias? Đó là điều không thể tưởng tượng được. Bố mẹ hẳn dạy cho hẳn về Luật, và hẳn ta chỉ biết nghe theo. Điều này không mấy bất thường bình thường giữa con người, thậm chí khi dòng máu của họ được pha với dòng máu Thiên thần. Có lẽ nó không bình thường với người nhà Herondale, nhưng nếu bất cứ ai dám nghĩ về điều đó, bố của Tobias chắc chắn sẽ khiến họ phải ngậm miệng. Và rồi hẳn ta lớn lên. Hẳn ta cưới một người vợ khiến mọi người kinh ngạc, Eva Blackthorn hoàn toàn không hề dị dạng. Một người nóng tính với mái tóc đen nhánh, theo cách nào đó tương đối giống Isabelle của cậu.

Simon cứng đờ. Cô không phải là Isabelle của cậu, không còn như vậy nữa. Cậu tự hỏi liệu cô có từng là của cậu không. Isabelle có vẻ không phải là kiểu cô gái thuộc về một ai. Đó là điều cậu thích nhất về cô.

"Tobias yêu cô ta hơn tất cả mọi thứ - gia đình, nghĩa vụ của mình, thậm chí cả bản thân hẳn. Có lẽ khi đó,, dòng máu Herondale đang thực sự chảy. Cô ta đang mang thai đứa con đầu lòng khi hẳn được gọi đi để làm nhiệm vụ ở Bavaria - cậu đã nghe câu chuyện kết thúc như thế nào rồi đấy."

Simon gật đầu, trái tim siết chặt lại khi nghĩ đến hình phạt lên người vợ của Tobias, Eva. Và đứa trẻ chưa được sinh ra của cô.

"Lazlo Balogh chỉ biết một phiên bản của câu chuyện nào bởi vì nó được truyền lại cho hẳn qua nhiều thế hệ Thợ Săn Bóng Tối. Tobias không còn là người hay người đi trước đối với họ.. Hẳn ta chỉ còn là một câu chuyện dùng để nhắc nhở. Chỉ một vài người còn sống nhớ hẳn từng là một cậu bé tốt bụng."

"Tại sao cô lại biết rõ về hẳn ta như vậy?" Simon hỏi "Em đã suy nghĩ lại, pháp sư và Thợ Săn Bóng Tối không thực sự ... dễ nói chuyện. Thực sự Simon đã nghĩ nó giống quan hệ giết chóc hơn từ những gì cậu học từ cuốn Codex và lớp học lịch sử. Thợ Săn Bóng Tối trong quá khứ luôn theo sát

pháp sư và cư dân Thế Giới Ngầm khác giống như cách thợ săn theo đuổi một con voi. Một cách thể thao và với sự từ bỏ khát máu.

"Đó là một câu chuyện khác." Catarina khiển trách cậu "Tôi không kể cho cậu nghe câu chuyện của mình mà là của Tobias. Thành thật mà nói, cậu ta là một chàng trai tốt, thậm chí đối với Thế Giới Ngầm, lòng tốt của cậu ta vẫn được nhớ đến. Những điều cậu biết, những điều tất cả Thợ Săn Bóng Tối bây giờ nghĩ họ biết rằng Tobias là kẻ hèn nhát, đã bỏ rơi đồng đội của mình trong trận chiến. Sự thật chưa bao giờ đơn giản, đúng chứ? Tobias không muốn bỏ rơi người vợ của mình khi cô bị ốm và mang thai, nhưng cậu ấy đã lên đường, làm như những gì cậu ấy được bảo. Ở sâu trong khu rừng Bravian, cậu gặp một pháp sư người biết nỗi sợ lớn nhất của cậu và dùng nó để chống lại cậu. Hẳn ta thấy một vết nứt trên áo giáp của Tobias, tìm một con đường xâm nhập vào tâm trí của cậu ta bằng cách thuyết phục rằng vợ cậu ta đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm. Hẳn ta cho Tobias thấy hình ảnh của Eva, đầy máu, đang chết dần và la hét Tobias cứu mình. Tobias bị bỏ bùa mê và bị ảnh hưởng, và tên pháp sư liên tục tạo ra hình ảnh của mọi nỗi sợ trên thế giới mà Tobias không thể chịu đựng. Đúng vậy, Tobias đã chạy đi. Tâm trí của cậu ta sụp đổ. Cậu ta bỏ lại đồng đội, chạy trốn vào trong rừng, cùng đường và bị dày vò bởi cơn ác mộng trước mắt. Như tất cả người nhà Herondale, tình yêu của cậu ta không thể đong đếm, không bao giờ kết thúc, là món quà tuyệt vời nhất cũng là lời nguyền kinh khủng nhất. Khi cậu ta nghĩ Eva đã chết, cậu ta vỡ vụn. Tôi biết người có lỗi trong việc hủy hoại Tobias Herondale."

"Họ không biết là hẳn ta đã điên rồi." Simon phản đối. "Không ai có thể phạt hẳn ta vì điều đó."

"Họ có biết." Catarina nói "Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là sự phản bội của cậu ta đã chống lại nghĩa vụ của cậu ta - ít nhất cho đến khi Tobias bỏ mặc nghĩa vụ. Đó là điều trở trêu tàn nhẫn cuối cùng của cuộc đời Tobias: cậu ta đã hại chết người phụ nữ mà cậu ta có thể hi sinh tính

mạng của mình để cứu cô ấy. Tên pháp sư đã cho cậu ta nhìn thoáng qua tương lai, một tương lai có lẽ sẽ không bao giờ phải trải qua nếu Tobias có thể kháng cự lại. Nhưng cậu ta không thể. Họ không tìm thấy cậu ta. Và hội Clave đến tìm Eva."

"Cô đã ở đó." Simon đoán.

"Đúng vậy." Cô đồng ý.

"Và cô không hề cố gắng ngăn cản họ?"

"Không. Tôi sẽ không tốn thời gian để làm thế, Nephilim không mấy quan tâm tới việc gây trở ngại với cư dân Thế Giới Ngầm. Chỉ có kẻ ngu mới xen vào giữa Thợ Săn Bóng Tối và Luật của họ."

Có một thứ gì đó về cách cô nói, gượng gạo và đau khổ cùng một lúc, điều đó khiến cho cậu hỏi "Cô là một kẻ ngu, phải không?"

Cô cười "Rất nguy hiểm khi gọi pháp sư như vậy, Simon... Nhưng, đúng. Tôi đã cố. Tôi tìm kiếm Tobias Herondale theo cách mà Thợ Săn Bóng Tối không thể chạm đến, và tìm thấy cậu ta điên dại lang thang trong rừng, thậm chí còn không biết tên của mình là gì." Cô cúi thấp đầu "Tôi không thể cứu cậu ta hay Eva, nhưng tôi đã cứu đứa trẻ. Tôi chỉ có thể làm đến như vậy."

"Nhưng bằng cách nào? Ở đâu- "

"Tôi đã sử dụng lượng ma thuật lớn và khéo léo tránh khỏi nhà tù của Thợ Săn Bóng Tối, nơi mà cậu đã từng ở." Catarian nói, gạt đầu về phía cậu. "Tôi đã khiến cho đứa trẻ sinh sớm và làm một câu thần chú khiến cho cô ấy giống như đang mang bầu. Tối hôm đó, Eva vô cùng cứng rắn, không nao núng, và tỏa sáng trong bóng tối đang nuốt chửng lấy cô. Cô không hề ngập ngừng, không hề nao núng và cô không phản bội bản thân khi đối diện với cái chết. Cô đã giữ bí mật của chúng tôi đến cuối cùng, và những

Thợ Săn Bóng Tối đã giết cô ấy không hề nghi ngờ. Sau đó, tương đối dễ dàng. Nephilim không mấy hứng thú với việc làm của Thế Giới Ngầm - cư dân Thế Giới Ngầm có thể dễ dàng làm việc bí mật. Họ không bao giờ để ý khi tôi trèo thuyền đến Thế Giới Mới với đứa trẻ. Tôi đã ở đó trong hai mươi năm trước khi trở lại với mọi người và công việc của tôi, và nuôi nấng đứa trẻ cho đến khi nó lớn. Cậu ấy đã trở thành cát bụi trong nhiều năm nhưng tôi có thể nhắm mắt lại và nhìn thấy khuôn mặt cậu ấy khi cậu ấy bằng tuổi cậu. Đứa con của Tobias và Eva. Cậu ấy là một đứa trẻ ngọt ngào, tốt bụng như bố của cậu và dũng cảm như người mẹ của cậu. Nephilim tin vào việc sống với những luật lệ hà khắc và trả giá đắt, nhưng sự kiêu ngạo của bọn họ đồng nghĩa với việc họ không hiểu hoàn toàn giá trị của những việc họ làm. Thế giới vô cùng đáng thương khi không có chàng trai ấy. Cậu ấy đã có một tình yêu người thường, một cuộc sống người thường đầy những hành động nhỏ vẻ vang, những thứ mà không mấy ý nghĩa với Thợ Săn Bóng Tối. Họ không xứng để có cậu ấy. Tôi đã để lại cậu ấy như một món quà cho thế giới người thường."

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#12

"Vậy là cô nói có một người nhà Herondale khác đang ở đâu đó trong thế giới ngoài kia? Có thể là một thế hệ nhà Herondale khác mà không ai biết tới?" Có một dòng trong quyển pháp điển Do thái mà bố của Simon rất thích trích ra: Cứu một mạng người là cứu một thế giới.

"Có thể." Catarina nói "Tôi phải đảm bảo rằng cậu bé không hề biết cậu bé là ai - đó là cách an toàn nhất. Nếu thật sự dòng dõi cậu ấy vẫn tiếp tục, hậu duệ của cậu ấy chắc chắn tin họ là người thường. Chỉ là bây giờ Thợ Săn Bóng Tối suy yếu, Clave có thể chào mừng những đứa con đã mất của họ trở lại với hội. Hay có lẽ ai đó trong chúng ta sẽ giúp. Khi thời điểm thích hợp."

"Tại sao cô lại kể cho tôi, cô Loss? Tại sao là bây giờ? Mà không phải khi nào khác?"

Cô dừng lại và quay lại về phía cậu, mái tóc trắng bạc bồng bềnh trong gió "Cứu đứa trẻ đó, là tội ác kinh khủng nhất mà tôi từng làm. Ít nhất, đối với Luật của Thợ Săn Bóng Tối. Nếu mà có bất cứ ai biết, thậm chí là bây giờ..." Cô lắc đầu. "Nhưng đó cũng là việc dũng cảm nhất mà tôi từng làm. Điều mà tôi tự hào nhất. Tôi bị ràng buộc bởi một Hiệp ước giống như người khác, Simon. Tôi sẽ cố gắng hết sức để sống theo Luật. Nhưng tôi sẽ luôn tự đưa ra quyết định của mình. Điều đó còn cao hơn cả Luật."

"Cô nói như thể biết nó là gì là điều vô cùng dễ dàng ." Simon nói. "Cô đã đúng khi hiểu rõ bản thân mình cho dù Luật có nói gì."

"Nó không dễ." Catarina sửa lại. "Nó có ý nghĩa của việc tồn tại. Nhớ những điều tôi nói, Simon. Bất cứ gì cậu quyết định sẽ quyết định cậu. Không bao giờ cho phép người khác quyết định cậu sẽ trở thành người thế nào."

Khi cậu trở về phòng, đầu óc quay mòng mòng, George đang ngồi trên mặt đất ở hành lang, học cuốn Codex.

"Ờ, George?" Simon cúi xuống sao cho bằng người bạn cùng phòng. "Sẽ dễ dàng hơn nếu làm điều đó bên trong chứ? Nơi có ánh sáng ấy? Và không có đồng bầy nhầy kinh tởm trên mặt đất? Ờ..." Simon thở dài. "Ít nhất là ít chất nhờn hơn."

"Cô ấy nói tớ phải chờ ngoài đây." George nói. "Để cho hai cậu có thời gian riêng tư."

"Ai nói?" Nhưng đấy là câu hỏi vì còn ai khác nữa chứ? Trước khi George có thể trả lời cậu đã mở cửa và bước vào phòng "Isabelle, cậu không thể ném bạn cùng phòng của tớ..."

Cậu dừng lại, quá đột ngột khiến cậu tự làm mình vấp ngã.

"Không phải Isabelle." Cô gái ngồi trên giường cậu nói. Mái tóc rối đỏ rực của cô được buộc lại, khoanh chân; cô hoàn toàn như đang ở nhà mình vậy; như thể cô dùng nửa cuộc đời mình thoả mái ngồi trên giường cậu vậy. Cái mà, theo cô ấy, cô ấy đã làm vậy.

"Cậu đang làm gì ở đây hở Clary?"

"Tớ dịch chuyển đến đây." Cô nói.

Cậu gật đầu và đợi. Cậu rất vui khi nhìn thấy cô nhưng cũng rất đau khổ. Giống như mọi khi, cậu tự hỏi khi nào đau đớn qua đi và cậu cảm

nhận được niềm vui của tình bạn mà cậu biết nó luôn ở đó, như một cái cây ở dưới mặt băng, chờ đợi được vươn lên lần nữa.

"Tớ đã nghe điều gì xảy ra ngày hôm nay. Với ma cà rồng. Với Isabelle."

Simon hạ người lên giường của George, đi qua cô. "Tớ ổn, được chưa? Không có vết cắn hay bất cứ thứ gì. Cậu thật tốt khi lo lắng cho tớ, nhưng cậu không thể cứ dịch chuyển đến đây và - "

Clary khịt mũi. "Tớ có thể thấy cái tôi của cậu có vẻ không sao cả. Tớ không ở đây vì lo cho cậu Simon."

"Ồ, sau đó...?"

"Tớ lo cho Isabelle."

"Tớ khá chắc Isabelle có thể tự lo cho mình."

"Cậu không biết gì về cô ấy, ý tớ là, không còn như vậy nữa. Nhưng nếu mà cô ấy mà biết tớ ở đây, cô ấy sẽ giết tớ, nhưng... cậu có thể tử tế với cô ấy dù chỉ một chút được không? Làm ơn?"

Simon vô cùng ngạc nhiên. Cậu biết là cậu đã khiến Isabelle thất vọng, rằng chính sự tồn tại của cậu là nỗi thất vọng vô hạn đối với cô, rằng cô muốn cậu là một người khác. Nhưng người như cậu, không phải ma cà rồng, không phải anh hùng, không phải bản sao quyến rũ của Simon Lewis và có khả năng tổn thương cô.

"Tớ xin lỗi." Simon hoảng loạn. "Nói với cô ấy là tớ xin lỗi."

"Cậu đang đùa tớ đấy à?" Clary nói. "Cậu có nghe đoạn tớ nói cô ấy sẽ giết tớ nếu biết tớ ở đây nói với cậu về chuyện đó. Tớ sẽ không nói bất cứ

điều gì với cô ấy cả. Tớ đang nói với cậu. Cần thận với cô ấy. Cô ấy mỏng manh hơn cậu nghĩ đấy."

"Cô ấy như thế là cô gái mạnh mẽ nhất mà tớ từng gặp." Simon nói.

"Cô ấy có mạnh mẽ" Clary thừa nhận. Cô dịch người lại không mấy thoải mái, và cầu nguyện cho cái chân của mình."Ờ, tớ nên... tớ nghĩ, tớ biết cậu không thực sự muốn tớ ở đây, vì vậy..."

"Không phải, tớ chỉ..."

"Không, tớ hiểu, nhưng ..."

"Tớ xin lỗi..."

"Tớ xin lỗi..."

Cả hai đều cười và Simon cảm thấy lồng ngực mình được gỡ một nút thắt, bắp thịt nào đó mà cậu không biết từng bị xiết chặt.

"Điều như thế này chưa từng xảy ra, hở?" Cậu hỏi "Lúng túng?"

"Chưa." Cô nở nụ cười buồn. "Có rất nhiều việc đã xảy ra, nhưng chưa bao giờ là lúng túng."

Cậu không thể tưởng tượng được, cảm thấy dễ chịu với một cô gái, rất ít người giống cô ấy, xinh xắn, tự tin và ngập tràn ánh sáng "Tớ cá tớ từng thích điều đó."

"Tớ mong vậy, Simon."

"Clary - " Cậu không muốn cô rời đi, không phải bây giờ, nhưng cậu không biết nói gì nếu cô ở lại. "Cậu có biết câu chuyện về Tobias Herondale không?"

"Tất cả mọi người đều biết câu chuyện đó." Cô nói. "Và, rõ ràng, bởi vì Jace..."

Simon chớp mắt, nhớ lại: Jace là người nhà Herondale. Người cuối cùng của nhà Herondale. Hay đó chỉ là anh ấy nghĩ.

Nếu cậu có một gia đình ngoài kia, biến mất qua nhiều thế hệ, cậu sẽ muốn biết, đúng chứ? Simon có nên kể cho anh ta nghe? Kể cho Clary?

Cậu tưởng tượng một người nhà Herondale thất lạc ngoài kia, một cô gái hay chàng trai với đôi mắt vàng người không biết gì về Thợ Săn Bóng Tối hay tiếng xấu của họ. Có lẽ họ muốn tìm hiểu mình thực sự là ai - nhưng có thể nếu Clary và Jace đến gõ cửa nhà họ, kể cho họ nghe về câu chuyện về thiên thần và ác quỷ và truyền thống cao quý điên cuồng chiến đấu với quỷ, họ sẽ chạy đi theo hướng ngược lại và hét ầm lên.

Thình thoảng, Simon tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu Magnus không bao giờ tìm thấy cậu, không cho cậu cơ hội để trở lại Thế giới Thợ Săn Bóng Tối. Cậu có thể sống trong lời nói dối ...nhưng nó vẫn là lời nói dối hạnh phúc. Cậu có thể tiếp tục lên cao đẳng, tiếp tục chơi với ban nhạc, tán tỉnh một vài cô gái không đáng sợ, sống trên bề mặt của mọi thứ, không bao giờ đoán những thứ đen tối nằm phía dưới.

SỰ MẤT TÍCH CỦA HERONDALE

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#13

Cậu đoán trong cuộc đời khác của cậu, kể cho Clary nghe những gì cậu biết hoàn toàn không phải vấn đề; cậu đoán hai bọn cậu là kiểu bạn bè sẽ kể cho nhau nghe tất cả mọi thứ.

Nhưng bây giờ họ không phải là kiểu bạn bè ấy nữa, cậu tự nhắc nhở bản thân mình. Cô là một người lạ yêu thương cậu nhưng cô vẫn là người lạ.

"Cậu nghĩ gì về điều đó." Cậu hỏi cô. "Điều mà Clave đã làm với vợ và con của Tobias?"

"Cậu nghĩ tớ sẽ nghĩ gì?" Clary nói. "Với một người bố như thế? Với điều gì đã xảy ra với bố mẹ của Jace và làm sao anh ấy sống sót? Nó không rõ ràng sao?"

Nó rõ ràng với những người biết về họ và câu chuyện của họ, nhưng không phải với Simon.

Khuôn mặt cô hạ xuống. "Ồ."

Sự bối rối của cậu chắc hẳn dễ nhìn thấy. Bởi vì sự thất vọng của cô - như cô đang nhớ lại cậu là ai và không phải là ai.

"Không quan trọng. Chỉ là tớ nghĩ Luật quan trọng - nhưng đó không phải là điều duy nhất quan trọng. Ý tớ là, nếu chúng ta cứ tuân theo Luật mà không cần suy nghĩ thì liệu tớ và cậu có bao giờ..."

Cô lắc đầu. "Không, tớ tự hứa tớ sẽ không tiếp tục làm như thế này. Cậu không cần biết bất cứ câu chuyện nào đã từng xảy ra giữa chúng ta, người mà cậu đã từng là. Cậu phải tìm xem bây giờ cậu là ai, Simon. Tớ muốn sự tự do đó cho cậu."

Điều này khiến cậu ngạc nhiên, thật tốt khi cô đã hiểu. Cách mà cô biết thứ cậu muốn mà không cần bắt buộc phải hỏi.

Điều mà đã cho cậu can đảm hỏi cô những thứ cậu đang tò mò kể từ khi cậu vào Học viện. "Clary, trở về khi chúng ta là bạn, trước khi cậu biết về Thợ Săn Bóng Tối hay bất cứ thứ gì, liệu... tớ và cậu có giống nhau?"

"Giống nhau theo cách nào?"

Cậu nhún vai. "Cậu biết đấy, đắm chìm vào trong âm nhạc kì lạ và truyện tranh, và giống như không bao giờ ở phòng tập gym."

"Ý cậu là, chúng ta có là những đứa mọt sách ngu ngốc không hở?" Clary hỏi, cười một lần nữa. "Đó là lời khẳng định."

"Nhưng bây giờ cậu là - " Cậu vẫy một bàn tay về phía cô, mô tả những bắp thịt căng, cách chuyển động duyên dáng và phối hợp, tất cả những gì cậu biết về cô ở quá khứ và hiện tại. "Cậu giống như chiến binh rừng Amazon vậy."

"Cảm ơn? Chắc vậy? Jace là một huấn luyện viên tốt. Và cậu biết đấy, có một sự kích thích khi bật dậy để chạy thật nhanh. Chống lại tận thế và tất cả. Hai lần."

"Đúng vậy, tớ nghĩ nó đã có trong máu cậu rồi. Ý tớ là sẽ hợp lí nếu cậu giỏi những thứ này."

"Simon - " Mắt cô mở rộng, bất chợt có vẻ nhận ra cậu đang ám chỉ gì. "Cậu nhận ra Thợ Săn Bóng Tối không chỉ là về cơ cậu to như thế nào,

đúng chứ? Họ không gọi đây là Học viện Xây cơ thể."

Cậu chà vào bắp thịt đang đau nhức một cách buồn rầu. "Có lẽ họ nên làm vậy."

"Simon, cậu sẽ không ở đây nếu người phụ trách không nghĩ cậu có những yếu tố cần thiết."

"Họ nghĩ anh ấy có những điều đó." Simon sửa lại. "Chàng trai có sức mạnh ma cà rồng vượt trội và - bất cứ thứ gì ma cà rồng mang đến có ích."

Clary đến đủ gần để có thể thúc vào ngực cậu, và sau đó cô ấy đã làm vậy. Nghiêm khắc. "Không, cậu. Simon, cậu có biết chúng ta đã làm như thế nào để tiến xa như thế trong cuộc chiến với quỷ đó không? Làm cách nào mà chúng ta xoay sở để tiến gần với Sebastian để kéo hắn xuống không?"

"Không, nhưng tớ nghĩ điều đó sẽ bao gồm nhiều kỹ năng săn quỷ?" Simon hỏi.

"Điều đó có thể xảy ra nhưng bởi vì cậu đã nghĩ ra một chiến lược tốt hơn." Clary nói. "Thứ gì đó cậu đoán ra từ mấy năm chơi D&D."

"Chờ đã, cậu nghiêm túc đấy à? Cậu đang nói với tớ những thứ đó thực sự hoạt động ngoài đời thật?"

"Tớ đang nói cho cậu điều đó đấy. Tớ đang nói rằng cậu đã cứu bọn tớ, Simon. Cậu làm như thế không chỉ một lần. Không phải vì cậu là ma cà rồng, không phải vì những gì cậu đã mất. Bởi vì đó là cậu. Con người cậu." Cô bước đi và hít một hơi dài. "Tớ đã tự hứa với mình sẽ không làm điều này." Cô nói một cách giận dữ. "Tớ đã hứa."

"Không." Cậu nói. "Tớ vui vì cậu đã làm như vậy. Tớ vui vì cậu đã đến."

"Tớ nên đi thôi." Clary nói. "Nhưng hãy cố nhớ đến Izzy, được chứ? Tớ biết là cậu không thể hiểu điều này, nhưng mỗi khi cậu nhìn cô ấy như người lạ, nó giống như là... giống như là một người nào đó ấn thanh sắt nóng vào người cô ấy vậy. Nó tổn thương như vậy đấy."

Cô nói rất chắc chắn, như thể cô biết điều đó vậy.

Giống như có lẽ họ không chỉ nói về Isabelle nữa.

Simon cảm thấy như vậy, không phải là sự yêu mến căn rứt cậu thường xuyên trải qua khi Clary cười với cậu, nhưng sự cuốn đi mạnh mẽ của tình yêu khiến cậu bất chợt rơi vào tình yêu và vòng tay của cô. Và lần đầu tiên, cậu nhìn vào cô, và cô không còn là một người lạ nữa, cô là Clary - bạn của cậu. Gia đình của cậu. Cô gái mà cậu luôn thề để bảo vệ. Một cô gái cậu yêu mãnh liệt như yêu chính bản thân mình.

"Clary - " Cậu nói. "Khi chúng ta là bạn, nó rất tuyệt, đúng không? Ý tớ là, tớ không chỉ tưởng tượng mọi thứ, cảm thấy giống như đây là nơi chúng ta thuộc về? Chúng ta có nhau, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau. Chúng ta cùng trở nên tốt hơn, đúng không?"

Nụ cười của cô chuyển từ buồn rầu thành một thứ gì khác, một điều gì đó phát sáng với sự tin tưởng giống như cậu cảm nhận, rằng có một thứ gì thực sự giữa bọn họ. Giống như thể cậu đã mở một chiếc đèn bên trong cô. "Ồ Simon." Cô nói. "Chúng ta vô cùng tuyệt vời."

Table of Contents

Mục lục

#1

#2

#3

#4

5

#6

#7

#8

#9

#10

#11

#12

#13